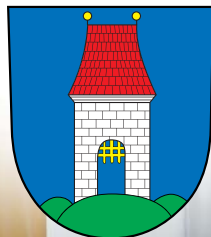

Dřevohostický zpravodaj

Starosta Stanislav Skýpala převzal
pro naše městečko Modrou stuhu
– ocenění v soutěži Vesnice roku 2010.

3 - 2010

***Velikost – pokud ji člověk v sobě má –
se neprojevuje v jediném vrcholném okamžiku,
ale v úmorné každodenní práci.***

B. Markhamová

Vydavatel:	Městys Dřevohostice, IČ 00301213
Adresa redakce:	Úřad městyse Dřevohostice, Náměstí 74, 751 14 Dřevohostice, tel. 581 297 913, ou@drevohostice.cz
Řídí redakční rada ve složení:	Stanislav Skýpala, tel. 581 297 911, starosta@drevohostice.cz; Petr Dostál, tel. 581 297 912, mistostarosta@drevohostice.cz; Ing. Alena Kopečková, Mgr. Hana Sedlářová, Ludmila Zehnálková, Jiří Kasperlík, Jaroslav Dopita, Jana Josieková
Ev. č. u MKČR:	E 12657
Periodicita:	Čtvrtletně
Náklad:	500 ks
Cena:	15 Kč
Místo, datum a číslo vydání:	Dřevohostice, říjen 2010, číslo 3/2010
Grafická úprava a tisk:	Elan spol. s r.o. Přerov
Uzávěrka příštího čísla:	31. prosince 2010

Úvodník

„Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastný...“ je známý výrok Rudolfa Hrušínského z Menzelova filmu Rozmarné léto. Také letošní léto bylo zvláštní. Slunečné, až úpalné dny se střídaly s deštivými a to ovlivnilo návštěvnost některých kulturních akcí pořádaných v zámekovém amfiteátru. Bohatá letní nabídka programů jistě uspokojila náročné návštěvníky všech věkových skupin. Letošní kulturní program byl obohacen akcemi, které stojí za připomenutí.

V sobotu 24. července jsme na vernisáži odhalili bystu akademického sochaře a restaurátora Jiřího Lendra jako poděkování nejen za jeho restaurátorské práce na zámku, na řadě soch v Dřevohosticích, ale i za věnování plastik a jiných sochařských děl našemu městyši. Za přítomnosti mnoha hostů byla manželce Jiřího Lendra předána „Plaketa městyse Dřevohostice“, kterou obdržel in memo-

Odhalení busty Jiřího Lendra

riam. Paní Lendrová společně se synem Jiřím odhalila bystu mistra Lendra, kterou zhotovil mladý talentovaný umělec Petr Rolník ml.

V neděli 25. července při slavnostním obědě byla podepsána „Smlouva o partnerské spolupráci mezi městem Dřevohostice – Česká republika a Gminou Turawa – Polská republika“. Tato smlouva je vyvrcholením vzájemných dobrých vztahů mezi zástupci občanů městyse Dřevohostice a Gminy Turawa. Podpisem smlouvy byl tak položen základní kámen vzájemných kontaktů hospodářských, společenských i sportovních. Nyní bude záležet jenom na nás, organizacích a spolcích, jak tuto spolupráci budeme dále rozvíjet.

V minulém zpravodaji jste byli informováni o tom, že již podruhé jsme se zúčastnili soutěže „Vesnice roku“, vyhlašované Olomouckým krajem. Pro „Modrou stuhu“, ocenění za kulturní a společenský život, jsme 30. července společně s místostarostou Petrem Dostálem vyrazili do Víkřovic. Nevídné počasí nic neubralo na slavnostní atmosféře, kterou vytvořili občané a spolky Víkřovic, zástupci celé řady ministerstev a Olomouckého kraje v čele s hejtmánem Ing. Martinem Tesaříkem i zástupců soutěžících obcí a městysů. Naše kulturní léto jsme prodloužili ještě o měsíc září, kdy jsme pro občany městečka i pro všechny spolky připravili společně s jezdeckým klubem Gracie celodenní kulturně-společenskou akci „Den s Modrou stuhou“. Při této příležitosti byla slavnostně otevřena i Naučná stezka Dřevohostickým lesem. Dvanáct informačních tabulí seznamuje návštěvníky se zajímavostmi této přírodní lokality.

Koncem září při III. závěrečné etapě obnovy zámekové aleje se uskutečnila konference za účasti významných osobností – prof. Tomáše Knoze, proděkana Masarykovy univerzity v Brně, PhDr. Jiřího Lapáčka, ředitele Státního okresního archivu v Pře-

PhDr. Jiří Lapáček, Ing. Jiří Lajtoch, Stanislav Skýpala a prof. Tomáš Knoz

rově, Ing. Jiřího Lajtocha, senátora a primátora statutárního města Přerova a dalších zástupců měst a obcí, které v minulosti spadaly pod významný šlechtický rod Žerotínů. Konference byla zahájením připravovaného projektu „Po stopách Žerotínů“, který je zaměřen nejen na zviditelnění významu osoby Karla staršího ze Žerotína, ale i na propagaci jednotlivých regionů v oblasti cestovního ruchu.

Několik měsíců žilo naše městečko přípravami na komunální volby, které se konaly 15. a 16. října 2010. Pro volby do Zastupitelstva městyse Dřevohostice se zaregistrovalo 5 volebních stran. Sdružení nezávislých kandidátů – Obnova Dřevohostic, Sdružení nezávislých kandidátů – Za rozvoj obce, Sdružení nezávislých kandidátů – Za rozkvět obce, Komunistická strana Čech a Moravy, Křesťanská a demokratická unie – Československá strana lidová. Občané městečka byli o programech jednotlivých stran informováni v Dřevohostickém volebním občasníku a také na předvolební schůzi konané v úterý 5. října v sále místního kina. Zástupci volebních stran zdůvodnili, proč kandidují do Zastupitelstva městyse Dřevohostice a dále odpovídali na četné dotazy občanů. To, že řada bodů a záměrů v jednotlivých programech je totožná, dokazuje, že kandidáti mají přehled o potřebách, které jsou pro další rozvoj městečka a jeho obyvatel přínosem.

Stanislav Skýpala

Volby do Zastupitelstva městyse Dřevohostice

15. a 16. října 2010

Z celkového počtu 1217 oprávněných voličů v Dřevohosticích přišlo k volbám 791, což je 65 %. Odevzdali celkem 11 485 svých hlasů a rozdělili je takto:

SNK „Za rozkvět obce“	6484 hlasů,	to je 56,45 %
SNK „Za rozvoj obce“	2336 hlasů,	to je 20,33 %
„SNK – Obnova Dřevohostic“	986 hlasů,	to je 8,58 %
KSČM	868 hlasů,	to je 7,55 %
KDU-ČSL	811 hlasů,	to je 7,06 %

Do Zastupitelstva městyse Dřevohostice byli zvoleni:

Jméno příjmení	věk	strana	počet hlasů
Stanislav Skýpala	60	SNK „Za rozkvět obce“	498
Petr Dostál	50	SNK „Za rozkvět obce“	497
Jiří Kasperlik	36	SNK „Za rozkvět obce“	496
Karel Seidl	48	SNK „Za rozkvět obce“	465
MUDr. Michaela Roubalíková	38	SNK „Za rozkvět obce“	462
Jaroslav Dopita	59	SNK „Za rozkvět obce“	458
Martin Josiek	38	SNK „Za rozkvět obce“	440
Tomáš Doušek	33	SNK „Za rozkvět obce“	435
Jiří Zbíral	52	SNK „Za rozkvět obce“	423
MUDr. Eduard Sohlich MBA	54	SNK „Za rozvoj obce“	244
MUDr. Zdeněk Kubín	53	SNK „Za rozvoj obce“	197
Zdeněk Krutil	53	SNK „Za rozvoj obce“	194
Danuše Kociánová	60	KSČM	133
František Seidl	43	KDU-ČSL	109
Aleš Sigmund	32	„SNK – OBNOVA DŘEVOHOSTIC“	108

Ve volbách do zastupitelstva našeho městečka byli ze všech 75 kandidátů dle svědomí a srdcí voličů vybráni ti nejvhodnější.

Sdružení nezávislých kandidátů „Za rozkvět obce“ děkuje, že jste ocenili naši práci v minulém volebním období a devíti z nás dali opět důvěru, aby společně s ostatními zvolenými rozhodovali o blízké i vzdálenější budoucnosti Dřevohostic.

Děkujeme. SNK „Za rozkvět obce“

Dokončili jsme výsadbu aleje

Až celá zámecká alej bude znovu poutat svým majestátem, silou a přírodní krásou, pak si možná necelé dvě stovky občanů, kteří se letos sázení nových stromů zúčastnili, připomenou nádherné pocity zrodu tohoto obdivuhodného díla. A až si s radostí pohladí další čtyři desítky občanů kmen „svoji“ lípy, celá krajina pak zažije to sladké pohlázení. Podařila se nám moc pěkná věc. Během tří let jsme vysadili 96 nových stromů v aleji „Za Valy“. Hodně jsme pokáceli a pořežali, více jsme však zasadili. Byly to vždy slavnostní okamžiky, kdy mladou alejí procházel baron Gobert Skrbenský a o rok později arcibiskup Graubner. Letos jsme pozvali starosty měst a obcí, které spojuje žerotínská minulost. Snad na znamení kontinuity a pocitu sounáležitosti. Žerotínové už tehdy věděli, že větší území několika měst dává také větší možnosti

spolupráce. A my, dnes zástupci bývalých žerotínských sídel, jsme se při přátelském setkání na našem zámku shodli, že chceme propojovat lidi a místa a zviditelňovat svá krásná městečka na mapě Moravy i Čech. V odpoledních hodinách téhož dne, po slavnostní fanfáře bylo pak v průčelí zámku zasazeno prvních 8 žerotínských stromů. Škoda, že přišlo, trochu nám zmoknul dětský pěvecký sbor základní školy, ale děti pod taktovkou pana učitele Dopity svůj part zvládly výtečně. Zahrál Malý dechový orchestr Františka Tkadlčíka a pak již nastala slavnostní chvíle pro 39 rodin, které si v zámecké aleji zasadily svůj strom. Malý odkaz pro děti a vnuky, který bude připomínán, až se z těchto stromů budou sypat žluté květy lípy. Netradičním spojením ve staré aleji rostoucího kmene a původního kořene, který byl kdesi v těch místech hluboko v zemi, se podařilo vytvořit připomínku dřívějších velikánů. Říkáme jí „Duch staré aleje“. Bude tady s námi a bude chránit mladé stromy než povyroste, aby pak opět vytvořily dominantu nad zámkem a celým městečkem.

Petr Dostál

V neděli 26. 9. 2010 byly v nové aleji zasazeny stromy:

Karla Morstein-Zierotina a obce Bludov
obce Žerotín
města Přerova
města Rosice
města Židlochovice
města Moravská Třebová
města Brandýs nad Orlicí
městys Hustopeče nad Bečvou
rodiny Klevetovy, ul. Zámecká
rodiny Smiřických, ul. Kostelní
Gminy Turawa, Polsko
Jiřího Lapáčka, Přerov
prof. Tomáše Knoze, Brno
Ireny a Františka Srovnalíkových,
ul. Za Valy
rodiny Tellingerovy, ul. Za Valy
rodiny Josiekovy, ul. Lány
Františka a Anežky Zlámalových,
ul. Novosady
Milana, Hany a Markéty Zlámalových,
ul. Novosady
rodiny Dvořáčkovy a Pešákovy,
ul. Chmelín
rodiny Drábkovy a Zobaníkovy,
ul. Mlýnská
Vladimíra Fuksy, ul. Chmelín
rodiny Antonína Fuksy, ul. Bystřická
rodiny Garzinovy, ul. Sadová
rodiny Hlavizňovy a Markovy,
ul. Bystřická

rodiny Gaďourkovy, Srovnalovy a Slezákovy, Dřevohostice
rodiny Khůrov, ul. Novosady
rodiny Zbiralovy, ul. Lány
rodiny Jiřího Zbírala, ul. Lesní
rodiny Milana a Jitky Sedlářových,
ul. Sadová
rodiny Zajícových, Čechy
rodiny Kamila Bahounka a Aleny Kopečkové, ul. Bratrsko
rodiny Antlov, ul. Lány
rodiny Josefa Kopečného, Náměstí
Miloslava Flašara, Přerov
rodiny Kachtíkovy a Matyášovy,
ul. Chmelín
rodiny Jiřího Vašíny, ul. Lesní
Malého dechového orchestru
Františka Tkadlčíka
SNK „Obnova Dřevohostic“
rodiny Krajcarovy, ul. Za Valy

Pozdrav z Brandejsa

Využívám této příležitosti, abych vás všechny v Dřevohosticích pozdravil z „Brandejsa“, jak my tady všichni říkáme. Tedy z Brandýsa nad Orlicí, města o 1400 obyvatelích v podhůří Orlických hor, které leží na břehu Tiché Orlice nedaleko Chocně, mezi Pardubicemi a Českou Třebovou. Naše obce spojuje silná pupeční šňůra v osobě Karla staršího ze Žerotína, který vlastnil panství, na kterých naše obce leží, a který pro jejich tehdejší obyvatele tolik udělal. O něm jistě netřeba psát, je osobou nadmíru váženou a v historii našich měst má nezastupitelné místo. U nás o to větší, že se zde na zámku na náměstí v r. 1564 dokonce narodil v rodině Jana staršího a byl zde i do rodinné hrobky pochován. U nás je vyzdvihován jako nejslavnější rodák města a společně s Janem Amosem Komenským jsou dvěma nejvýznamnějšími osobami působícími v Brandýse. J. A. Komenský tu dlel 4 roky právě díky Karlu staršímu v době násilné katolizace po bitvě na Bílé hoře a napsal tu stěžejní díla „Labyrint světa a ráj srdce“ a „Hlubinu bezpečnosti“. Navíc se tu v září 1624 i podruhé oženil, což dokládá u nás uložená, tehdy sepsaná svatební smlouva.

Karel starší ze Žerotína je tady oproti Komenskému trochu v pozadí, ale já se domnívám, že neoprávněně. Proto jsem rád, že z iniciativy vedení vaší radnice došlo 26. 9. na vašem zámku ke konferenci o historii rodu Žerotínů, která měla více přiblížit osobnosti tohoto význačného moravského rodu, spojit obce, které vlastnili, a dát tak základ spolupráci na zvýšení turistického ruchu po stopách Žerotínů.

Byl jsem poctěn pozváním na tuto konferenci a udiven slavnou historií vašeho městyse. Velice milí lidé (jak jinak na Moravě, že?) překrásný zámek, který po dokončení přestavby může být opravdovým klenotem Hané. Krásné náměstí, radnice a další památky jsou oprávněně vaší chloubou.

Dovolte mi, abych vám všem popřál příjemný život v obci, která se tak stará o minulost, ale i přítomnost. Patří za to dík a uznání vedení vašeho městyse a já věřím, že si to všichni s patřičnou hrdostí uvědomujete.

Věřím, že jsem u vás nebyl naposled, chceme se aktivně podílet na realizaci závěrů z konference z 26. září. Musím se přiznat, že jsem tento kout Moravy předtím neznal, ale teď budu návštěvu Dřevohostic každému doporučovat. Určitě minimálně Brandýštákům, kteří přece mají u vašeho zámku svůj strom.

*Petr Tomášek,
starosta města Brandýs nad Orlicí*

Jaký byl ten sedmnáctý?

Věru těžko, opravdu těžko lze dát krátkou, výstižnou a všehkájící odpověď. Pouze jedno je jisté: Ač se pořadatelé sebevíc snažili, ať byl areál sebelépe připraven, počasí bylo tomuto ročníku SDH nakloněno zatím ze všech nejméně. Jak v sobotu odpoledne, tak i téměř po celou neděli plula nad Dřevohosticemi dešťová mračna a ač z nich občas jen slabě mžilo či poprchávalo, nelákalo počasí ani mnohé zanícené příznivce dechovky k cestě do zámecké zahrady, respektive do Dřevohostic. Ani vědomí, že pořadatelé zajistili jak pro účinkující, tak pro diváky náležitou ochranu před deštěm, tentokrát nepomohlo a mnohá místa zůstala po celou dobu akce neobsazená.

V týdnu před dechovkami jsme si všichni svorně stěžovali na až nesnesitelné, úmorné vedro. Vzdor tomu jsme v ulicích městečka mohli na různých místech pozorovat malířské stojany, za nimiž se účastníci soustředění Galerie Amart snažili zachytit různé kouty našeho městyse. Naše pozornost se upírala také na pracovníky, kteří dláždili horní stranu náměstí a chtěli být se svým dílem hotoví z větší části do dechovky. Téměř se jim to podařilo, ale malé nedodělky zůstaly. Dnes už je celé dílo hotové a můžeme říci, že výrazně přispěje k celkovému vzhledu našeho náměstí a k větší jistotě a bezpečnosti při chůzi, zejména starších občanů.

Vlastní SDH byly zahájeny v sobotu v 16 hodin vernisáží výstav ve druhém poschodí zámku. Proběhla za účasti asi šedesáti občanů a otevřel ji krátkým projevem místostarosta Petr Dostál. Za příkladnou práci na exponátech, panelech a v prostorách zámku odměnil kytičkami paní Evu Luljakovou, pány Jiřího Jakubála a Jiřího Chmelaře. Připomněl, že obec získala letos za kulturní činnost a bohatý společenský život Modrou stuhu Olomouckého kraje a pozval přítomné do výstavní síně v pravém kříd-

České Buchtý

Vlčovanka

le zámku, věnované velkému příznivci a lze říci i milovníkovi našeho městečka, akademickému sochaři Jiřímu Lendrovi. Tomuto umělci, který před rokem zemřel, byla zastupitelstvem městyse udělena „Kovová plaketa“ in memoriam. Protože nemohla být předána pozůstalým při tradičním Vánočním koncertu 2009, došlo k tomuto aktu až teď, a to do rukou manželky mistra, paní Lendrové, přímo v sále, který nám bude připomínat mistrovo dílo jeho četnými pracemi, věnovanými našemu městečku. Kovovou plaketu předal paní Lendrové starosta Stanislav Skýpala, načež došlo k slavnostnímu odhalení umělcovy bysty, pořízené obcí, která celý výstavní prostor významně obohacuje.

Den první

Vzdor slabému mrholení, krapkání či mžení začala v 18 hodin na hlavním pódiu hrát první z pozvaných kapel – krojovaná **Fryštácká Javořina**. Dvanáct hráčů na dechové nástroje a dva zpěváci bavili ne příliš početné publikum. Z jejich skladeb zaujaly například Montiho čardáš, přednesený na klarinet mladičkou Klárou Vičovou, Noční slzy s trubkovým sólem Roberta Nováka, Maňasovy skladby Podzimní valčík a Cestička pod duby. Mezi jednotlivými orchestrálkami či písněmi vystoupila třikrát **Taneční skupina ze Sušic**. Jde o šest mladých maminek, které tráví svůj volný čas tak, že si samy vymýšlejí náměty, tvoří choreografii, vybírají a sestavují hudbu a dokonce i šijí kroje. Taneční skupina šesti maminek z blízké vesnice, kterým ve dvou vystoupeních přispěl svou potřebnou přítomností jeden muž, představila divákům svého koníčka, jemuž každá z nich obětavě věnuje jak volný čas, tak i nezbytné prostředky. Dřevohostickým divákům můžeme k tomu jen říci, že jedna z oněch šesti má své kořeny na náměstí v Dřevohosticích.

Hlavní host sobotního večera – **České Buchty** – dívčí kapela z Prahy, se představila za vytrvalého mrholení přesně ve 20 hodin, i když ještě před samotným koncertováním musela zadělat na inzerované povidlové buchty. Členky souboru byly oblečeny do staropražských letních šatů, jaké byly nošeny v době před první světovou válkou a snad i krátce po ní. Desetičlenná dívčí kapela, založená dnešní manažérkou a zpěvačkou Lídou Šimůnkovou krátce před revolucí v roce 1989, se v současné době prezentuje hlavně v převážně německy mluvících zemích (Německo, Rakousko, Švýcarsko, Lucembursko, Lichtenštejnsko), kde dechovka je stále velmi populární a to na rozdíl od nás, nejen u starší generace. Buchty se u nás uvedly Vejvodovou světoznámou polkou Škoda lásky a pokračovaly řadou známých písniček, jako Dva kováři v městě, Morava krásná zem (vzdor mrholení se při této písničce objevili na parketu první tanečníci), Tuláček atd. Z jejich vystoupení na nás dýchaly známé Hašlerovy písničky, ale i staropražské melodie jako například Točte se pardálové, Jó na Marjánce tam se baletí, atd. Při závěrečné „Tam, kde hrají České buchty“ jsme na parketu už napočítali 18 párů. České buchty, které během svého koncertu na jevišti buchty také skutečně upekly a navíc uspořádaly i zajímavou chlapeckou soutěž v dosti nezvyklém způsobu pití piva, naše SDH obohatily o něco, co tu ještě nebylo. Nedokázaly sice přilákat takovou návštěvu, jaké se vloni těšili Eva a Vašek, naprostou většinu z přítomných něco přes tři sta diváků však svým výkonem příjemně překvapily a vzdor nepřízní počasí udržely v celém areálu zámecké zahrady velmi dobrou náladu.

Jednu chvíli se skutečně zdálo, že déšť ustává. Když začala znovu hrát **Fryštácká Javořina**, byl parket téměř plný a optimisté doufali, že alespoň závěr prvního dne

**Mladá muzika
Šardice**

OSP Wegry

bude bez deště. Bohužel nebylo tomu tak. Za chvíli znovu začalo mžít, pak krapkat a ač byli diváci poměrně dobře chráněni stany, jejich nálada postupně klesala a byla dost daleko od takové, na jakou jsme na SDH zvykli a jakou bychom na nich zase rádi viděli. Když pak Javořinu na pódiu vystřídal technicky a přednesově dokonalá, žánrově však zcela odlišná **Blue Band Company**, pořadateli zamýšlená jako bonbónek pro mladší diváky, začali se někteří starší zvedat a odcházeli. Tentokrát bylo totiž těch mladších, jimž by repertoár vynikajících hudebníků z Blue Band Company přinesl to, co očekávali, opravdu málo.

Celým mokrým večerem od 18 hodin provázel diváky **Vladimír Hrabal** z Českého rozhlasu Olomouc. On sám je velkým propagátorem našich SDH a dechové hudby na rozhlasových vlnách a svého úkolu se zhostil jako vždy na výbornou. Vzdor nepřízní počasí informoval diváky dokonale, a to způsobem, který zaslouží obdiv a uznání.

Den druhý

V neděli o půl osmé zazněl z kůru chrámu svatého Havla chorál „Ejhle oltář Hospodinův září“ k počtě svatých Cyrila a Metoděje a jejich příchodu na Moravu v roce 863 v podání kvalitního sedmnáctičlenného **Malého dechového orchestru Františka Tkadlčíka**, řízeného Petrem Mikešem. Mše svatá s vynikajícím dechovým tělesem byla nesporným zážitkem pro všechny účastníky bohoslužby, celebrowané místním farářem Otcem Arturem. Totéž dechové těleso, složené ze špičkových hudebníků z Dřevohostic a okolí, koncertovalo pak více než hodinu na náměstí před radnicí. Mohli jsme slyšet řadu výborně zahranych orchestrálních skladeb, patřících do tradičního repertoáru českých orchestrů a ocenit lehkost a krásu jejich přenesu místním špičkovým souborem. Bohužel, jak jsme o tom již psali posledně, nedovede toto hudební matiné stále přitáhnout diváky. Kromě dvacítky našich občanů to tentokrát byli hlavně hostující Poláci, kteří situaci, pokud se týče počtu posluchačů, zachraňovali a výkon kapely náležitě oceňovali. Ještě štěstí, že dopolední počasí bylo obstojné. Moc jsme si přáli, aby to alespoň tak zůstalo i odpoledne!

Přesto, že přání nebylo vyslyšeno, nastupovaly odpolední kapely vzdor vytrvalému dešti na taneční parket krátce po 14. hodině. Jako první přišel orchestr **OSP Wegry** z Polska, pak nastoupily mladé mažoretky z naší základní školy, po nich **Mladá muzika ze Šardic**, pak **Božejáci** z Pelhřimova a nakonec slovenská kapela **Vičovanka**. Všechny kapely společně zahrály postupně polskou, slovenskou a českou národní hymnu, při nichž se na stožárech posupně objevovaly příslušné vlajky. Vzpomeňme zde, že letošními hymnami končilo období, kdy je vždy (to je šestnáctkrát), dirigoval jeden ze spoluzakladatelů našich SDH, vynikající hudební pedagog a skladatel, František Tkadlčík. Bohužel, jeho zdravotní stav mu už neumožňuje, aby se odpovědně postavil za dirigentský pult. Františku Tkadlčíkovi nezbývá než upřímně poděkovat za všechno, co pro naše dechovky, jejich jméno a rozvoj udělal a popřát mu, aby je ještě hodně dlouho mohl s námi společně alespoň sledovat. Funkci dirigenta převzal jeho příbuzný, Vojtěch Tkadlčík z Prusinovic a zhostil se tohoto nelehkého úkolu perfektně.

Soubory i diváky pak přivítal starosta městečka Stanislav Skýpala. Shromážděné pak krátce pozdravili náměstek hejtmana Olomouckého kraje Radovan Rašák a starosta družební obce v Polsku Waldemar Kampa.

Za vytrvalého mrholení se pak představil soubor **OSP Wegry**, čítající kolem 40 hudebníků, mezi nimiž nejmladšímu bylo 13 let. Polští přátelé zahájili pochodem a pak jsme si mohli poslechnout řadu zajímavých melodií. V jejich podání jsme mimo jiné slyšeli směr kdysi velmi populárních písniček skupiny Bony M včetně jejich nejznámějšího hitu Babylon, dále pak La palomu, ale i Červenou sukýnku a řadu dalších písní a skladeb našich současných skladatelů jako Slabáka, Maňase, Konečného atd. Zdá se, že oproti vystoupení před dvěma lety učinil soubor pokrok a roste co do kvality a vyspělosti. Byl to dobrý příspěvek bratrských Poláků do naší družební smlouvy.

Milým oživením byla kapela **Mladá muzika** ze základní umělecké školy **ze Šardic**, ležících blízko Kyjova, pokládaného mnohými za jednu z oblastí, kde se dechovce u nás daří v současné době nejlépe. Soubor, disponující čtyřmi mladými kvalitními zpěvačkami, se představil polkou „Když k nám chodíváš“. Ve známé orchestrálce „Na perském trhu“ jsme tleskali sólistům Jakubu Pavlíkovi a Ondrovi Pavlušovi. Dověděli jsme se také, že v kapele působí čtyři sourozenci – jeden bratr a tři sestry, z nichž dvě zpívají a že bubeník souboru, jenž je 23 let, už složil přes sedmdesát dechovkových skladeb, z nichž jednu, mající název „U té boží muky“ jsme si mohli poslechnout. Zaujal nás také čtrnáctiletý Erich Gondala, který přednesl trubkové sólo ve známé skladbě „Třešňové květy“ a po skončení základní školní docházky by rád dále studoval hudbu na konzervatoři v Kroměříži. Mladí muzikanti z nevelké slovácké obce nás téměř hodinu příjemně bavili a z jejich hudebního projevu bylo vidět, že dechovka má na Slovácku, zejména pak v Kyjově a jeho blízkém okolí, stále početnou mladou základnu.

V letošním roce se pořadatelům opět podařilo získat kvalitní dechovku z východních Čech, tentokrát z Pelhřimova. Kapela, která si říká **Božejáci**, slaví v letošním roce už 106 let svého trvání, když původně vznikla jako kapela sboru dobrovolných hasičů. V současné době ji tvoří jedenáct hráčů na dechové nástroje, jeden zpěvák a současně moderátor a zpěvačka. Po vzoru některých špičkových kapel hráči u svých nástrojů po celou dobu vystoupení stojí. Z jejich repertoáru nás zaujaly: „Dva šátečky mám“, „Loudavý pŭlměsíc“ v podání zpěvačky Jany Vondruš a zejména závěrečná směs, v níž jsme slyšeli písně „Karlíčku můj“, „Jednou, dvakrát“ a „Šumařinku“. Muzikantsky velmi dobrý, přesný a vyspělý soubor vede už 23 let stále stejný kapelník, který začal v kapele hrát hned po svém návratu z vojenské služby. Božejáci byli jednou z ozdob letošního ročníku SDH.

Posledním účinkujícím bohatého a pestrého, přitom ale deštivého odpoledne byla slovenská **Vičovanka**. Jde o vyspělý soubor z okolí Trenčína, složený ze zkušených muzikantů, kteří roznášejí dobrou náladu všude, kam přijedou. V jejich podání jsme si poslechli řadu původních dechovkových skladeb slovenských autorů, mohli jsme však také porovnat, jak hrají a jaký mají přístup k některým současným moravským autorům (Konečný, Gurský). Také jsme společně s Vičovankou zavzpomínali na kdysi velmi populárního slovenského skladatele Gézu Dusíka a rádi si po letech poslechli jeden z jeho největších evergreenů „Tak nekonečně krásná....“. Mohli jsme znovu konstatovat, že i přes rozdělení na dva státy zůstává v obou přístup k muzice stejný a že k občanům Slovenska máme stejně pěkný, nebo snad i dokonce lepší přístup než v době, kdy jsme žili ve společném státě.

V mezidobí hrála v atriu zámku cimbálová muzika **Polajka** z Valašského Meziříčí. Protože přišlo a atrium není před deštěm nijak chráněno, přestěhovali se muzikanti

i s posluchači pohotově z nekrytého pódia do kryté vstupní chodby a koncertovali tam v obsazení cimbál, kontrabas a troje housle za častého pěveckého doprovodu posluchačů.

Přišel večer a s ním přijela **Stříbrňanka**. Jedna z našich špičkových dechovek, jedna z těch nejlepších, které máme a které nikdy nezklamou, které dovedou, což v minulosti vždycky dokázaly, i přitáhnout diváky. Přestože hráli jako vždy výborně, živě, přesto že chytili diváky od samého začátku, ani oni nemohli nic změnit na tom, co letošní ročník dechovek provázelo od jejich samotného začátku, to je špatné počasí. Bohužel, ani tato špičková kapela nedokázala pozměnit to, co jsme už nikoliv tušili, ale věděli: že pokud jde o počet diváků, zůstanou letošní SDH hluboko pod úrovní minulých ročníků, ač celému jejich programu, zajištění a umělecké úrovni nelze v podstatě nic závažného vytknout.

Jako každoročně, i letos přispěl do nedělního programu svým osobitým přístupem moderátor **Karel Hegner**, který nejenže výborně moderoval, ale skvělým způsobem se zhostil i role baviče a informátora. Stal se už nepostradatelným pevným bodem naší největší hudební slavnosti a těší nás, že i on má k našemu festivalu vřelý osobní vztah.

Co říci na závěr? Přestože areál zámecké zahrady je (až na prostor atria) proti nepřízni počasí vybaven daleko lépe než jiné podobné areály, bylo to letos bohužel jenom počasí, které se na celém průběhu festivalu rozhodující měrou negativně podepsalo. Doufáme, že svatý Petr, který nás tentokrát zklamal, nám to při příštích ročnících dvojnásobně vynahradí!

František Bednář

Dřevohosticemi za poučením i zábavou

Podzim už ťukal na dveře a málokdo doufal, že se počasí umoudří. Do sobotního rána 18. září ale vykouklo vysmáté sluníčko, modrou oblohu pokryly nadýchané mráčky a příjemné teplo se postaralo o pohodový start Dne s Modrou stuhou. I to bahýnko si dalo říct, aby se na nově otevíranou naučnou stezku mohly vydat desítky turistů, kteří se jako první s nově vybudovanou sedmikilometrovou trasou Dřevohostickým lesem chtěli seznámit. Zároveň s pěšimi vyrazila na Hubertovu jízdu, kterou režírovaly dívky z jezdeckého klubu Grácie, padesátka místních i přespolních jezdců v koňských sedlech. Na koho kůň nevyšel, mohl se svézt sice méně půvabným, ale výkonným dopravním prostředkem – pan kastelán přistavil k zámku zelenou větríšku, k její korbě přistavil žebříček – nasedat a už se jede... nebo taky ne, protože bláto sice vyschlo, ale ne tak docela. Hubertova jízda vyvrcholila rozběhy a honem na lišku, i když mnozí účastníci tvrdili, že zlatým hřebem byly párky a sekaná.

Babí léto jak vymalované táhlo všechny do přírody, a tak odpolední program, na němž městečko přivítalo Modrou stuhu, začal se zpožděním. Když se něco moc připravuje, bývá obvykle všechno jinak, jedni účinkující ještě nepřijeli, jiní už spěchali jinam a organizátoři museli reagovat velmi bystře na změněnou situaci.

Jezdci na svých elegantních koních vypadali impozantně, ovšem ti, kdož si koně nemohou dovolit, našli inspiraci v ukázce psího parkúru, který se svými miláčky předvedly dívky z hranického Agility klubu. Dívky pro velký úspěch přidaly ještě typicky dámskou disciplínu - tanec se psem. Ovšem kůň je přece jen kůň a sladit akrobacii člověka a ušlechtilého zvířete může vypadat napohled lehce a lадně. Za džigitovkou, akrobatickou kozáckou jízdu, v podání manželů Rárových z trojanovického ranče určitě stojí stovky hodin tvrdého tréninku stejně jako za nezbytnou westernovou disciplínou – ovládáním lasa a biče, které zvládali tak, že by se i Indiana Jones divil. Poněkud podupanou zámeckou louku bylo nutno osvěžit, a tak pažit zalily proudy

vody, ne ovšem ze zahradních konví – to předváděli útok naši mladí hasiči, kteří se zrovna vrátili ze závodů. Díky obětavosti jejich trenérů roste nový, nadějný dorost. Vždyť sbor dobrovolných hasičů nepředstavuje jen skupinu bojovníků s požáry, ale také pomocníky při odvracení a likvidaci všech možných pohrom a navíc i schopné organizátory společenských a sportovních akcí v městečku. Mladí hasiči jsou velmi akční a trénink přináší dětem nejen pohotovost a fyzickou zdatnost. Učí je být nápomocen druhým v tíživé situaci a také smysluplně trávit volný čas – to jsou dnes vlastnosti, jak jistě uznají všichni rodiče, k nezaplacení. Likvidace požárů tedy není jedinou aktivitou dřevohostických hasičů. Vzpomeňme si na jejich pohotový zásah, když letos podvkrát ohrožovala městys velká voda. Za vytrvalou a obětavou práci s dětmi jim patří obrovský obdiv a poděkování.

Na pódiu nemohla pochopitelně chybět ukázka dřevohostického ochotnického divadla, ale Žofinka v podání nezapomenutelné Alenky Lapáčkové a Rudoušek Stanislava Skýpaly si dialog poněkud upravili – zhodnotili účast v boji o Modrou stuhu a poděkovali všem, jejichž dlouholetá obětavá práce pro rozvoj kulturního a společenského života v městečku byla získáním významného uznání ohodnocena.

Na Divoký západ s jeho saloony, rozviklanými pianiny a kolty zavěšenými proklatě nízko nás opět vrátily countrytance v podání chlapců z Domova Adam a jejich dam, jak je nacvičila Květa Skýpalová.

Rozpohybované obecenstvo udržely v náladě i naše zatím nejmenší mažoretky Třpytky, aby předvedly pódiová vstoupení – ohnivou sambu a humornou Gummy se svou trenérkou Evou Zajícovou.

První dřevohostické mažoretky už dávno odrostly dětským šatečkům, ale láska

k tomuto elegantnímu dámskému sportu jim zůstala. V dalším vystoupení mažoretek ze souboru Gina jsme mohli posoudit, jaké to je, když z roz dováděných malých pusinek vyrostou sebevědomé mladé dámy. Vystoupení šesti dívek, které vyrůstaly v dřevohostické skupině Violky, zanechalo v nejedných mužských očích obdivný lesk.

Děti se hýbají – s tím nic nenaděláme, ať napomínáme, jak chceme. „Chtějí sebou děti mrsknout? Tak do toho!“ řekla si trenérka aerobiku T.J. Sokol Věrka Obkráčilová a s jejími světenkyněmi skutečně šiji všichni čertíci. Na pódiu je vystřídali bělostní andílci se zobcovými flétničkami, děti z dřevohostické Hudební školčky Mirky Kynstlerové. Sotva dozněly jejich něžné tóny, proměnil se parket v přehlídkové molo, po němž pluly jako elegantní labutě nevěsty – sošné dívky z fotbalového oddílu ve svaatebních róbách salonu paní Talové. Mladé dámy si tak vyzkoušely, jak jim to bude slušet v jejich velký den. Společnost jim odhodlaně dělali i ženiši, jejichž vystoupení dodal autentičnosti mužný přípitek slivovicí, prý na rozloučenou se svobodou...

S jistotou se nepodařilo zjistit, kde vznikla idea založit v Dřevohosticích pánský pěvecký spolek. Jednotliví členové tohoto dnes již mezinárodně proslulého tělesa jeho zrod svádějí jeden na druhého a všichni společně na Petra Dostála a Jaroslava Dopitu. Jejich uměleckou vizi – dělat všem radost a potěšit mužným zpěvem – rozvíjí hrdinný sbor odvážlivců již dva roky a pouští se statečně i do druhých, ba až třetích hlasů. Pějí zadarmo, aby se tak čelem postavili proti mohutnému toku zprofanované hudební komerce. Na závěr této části programu nás obšťastnili směsicí moravských lidových písní a pro velký úspěch přidali i bonbónek připravený pro naše polské přátele z Turawy – píseň Góral, již získali právě onen mezinárodní věhlas.

Po celé odpoledne nás mezi jednotlivými čísly bavila hudba a zpěv populárního tria Kalíšek pod vedením Pavla Hlavizni a dívky z JK Gracie uspořádaly také dva westernové turnaje v jízdě na elektrickém býkovi – jeden pro odborníky, tedy ty, kteří již na hřbetě nějakého neklidného zvířete seděli, a druhý amatérský pro ty, kteří se krav bojí stejně jako já. Podmínky byly tvrdé, a tak jezdci bez ohledu na zkušenost, věk a pohlaví po pár sekundách odlétali ze splašeného umělého dobytčete do připravených matrací. Spíše než délku jízdy hodnotili zlomyslní diváci letecké styly závodníků. Slušného výkonu se domohl málokdo, i když ceny byly věru lákavé a komentátorky povzbuzovaly, seč jim síly stačily.

Zatímco příznivci cimbálky se shromáždili v zámeckém atriu, aby se zaposlouchali do tónů lidových písní v podání souboru Rusava, který vede František Stoklasa, na pódiu už se chystalo ozvučení pro skupinu Exploze-rock. Jejich vystoupení prostrídaly tance kankánové skupiny Gracie z Vlkoše a hlavně Hubertův soud, který potrestal „hříchy“ z Hubertovy jízdy.

Bohatý a nabitý celodenní program opět dokázal, že Dřevohostice žijí a také že ani mladá generace jen nečeká, až jim někdo zábavu připraví. Tereza Česelková a Věrka Michálková a JK Gracie se osvědčily jako skvělé organizátorky i moderátorky.

Dřevohostice opět dokázaly, že Modrou stuhu za společenský život si zaslouží plným právem.

Milí Dřevohostičtí, dovolte mi, abych Vám k cenné trofeji z celého srdce poblahopřála a zároveň i poděkovala za to, že jsem se mohla s Vámi na jejím získání podílet.

Nataša Kučerová

Naučná stezka Dřevohostickým lesem

Mnohá místa v našem lese nesou názvy, na jejichž původ se už zapomnělo. A když se snažíte dopátrat, co vlastně naše předky vedlo k tomu, že je pojmenovali právě tak a ne jinak, doberete se většinou dojemných příběhů, jejichž pravdivost vám ale dnes už nikdo nezaručí. Opuštěná místa byla dříve dějištěm tragédií, svárů, nebo trpkých životních osudů. A i když dnes už nezbylo víc než podivuhodná pojmenování oněch míst, přesto nás to nutí, abychom se zamysleli, jak jeden lidský osud střídá druhý a na místech někdejších radostí a bolestí dnes už šumí jen vzrostlý les. I tak se dá chápat naučná stezka v našem lese, která provede všechny návštěvníky, kteří dovedou tiše a s pokorou naslouchat.

Příjemná procházka prakticky celým lesem v délce necelých sedmi kilometrů, která vede po lesních cestách i malých pěšinkách, má dvanáct zastavení v podobě informačních tabulí na všech významných místech. Nulté zastavení, taková upoutávka na stezku, je umístěno v areálu zámku a první zastavení najdete hned na okraji lesa ve

směru od Chmelína. Upozorňuje na velké přírodní bohatství, které nám les nabízí, zve k vycházce mezi staré stromy, ale zároveň vybízí k opatrnosti a seznamuje s tím, jak se v lese chovat. Během putování si můžete povšimnout několika krmelců pro srnčí a zaječčí zvěř, které slouží k přikrmování především v období zimního strádání, ale také posedů, které usnadňují lov zvěře, škodící myslivosti. Zastávka na obecní chatě vypovídá o stoletém období roubené dřevěnice, která byla ochranou při špatném počasí hajnému a lesním dělníkům a která byla využívána při noční čekaně na srnčí zvěř, zastávka na vlhkých Radkovských loukách mezi lesem a Dolnonětčickým potokem vypovídá zase o rostlinném společenstvu lesa a o výskytu mnoha bylin, které jsou rozesety po území celého našeho lesa. A pak už kroky výletníků povedou k místům tragických nešťastných událostí: pomník hajného Nesvadby a o několik set metrů dále pomník havárie vojenského letadla z roku 1957. Mohylové hřbitovy z doby před čtyřmi tisíci lety, to je zastavení poblíž Bezuchova a další zastavení u Nahošovic. Terénní hřbety poblíž lesních cest, dobře rozpoznatelné, už dávno prozkoumané, ovšem stále budící respekt, zájem a zvědavost. V lokalitě „Zadní včelín“, kde dříve umísťovali včelaři své úly, chceme hned na jaře umístit dřevěné posezení. Dnes si tam zatím z informační cedule můžete přečíst o dokonalém vývoji a životě včelstva. Celá trasa je ukončena u okraje lesa „Zajíček“. Tam už si procházku znavení turisté budou moci užít vyhlídku na část Moravské brány v popředí s naším městečkem, anebo můžou polní cestou sejít do nejbližšího pohostinství. Poslední info tabule zatím na naučné stezce chybí. Velké panoramatické foto s vyznačením dominant obce bude dodáno a ukončí tak dílo, které vzniklo dobrou spoluprací vedení městečka s myslivci, včelaři, sborem dobrovolných hasičů a Vlastivědnou společností Žerotín.

Petr Dostál

Dřevohostické folkáč 2010 očima účinkující kapely

Zdá se, že pořadatelé Dřevohostického folkáče letos uprosili správní radu na nebesích, která řídí místní počasí, a zajistili tak pro víkend 20.–22. srpna 2010 několik nebeských kamiónů slunečního svitu, odvelení větrů, krup a přeháněk do vyšších zeměpisných poloh a posetí nočního nebe hvězdami. Jak říkali místní, tak pěkné počasí nezažil místní folkový festival už několik let.

„Tady je nádherně...“, vydechli jsme, když jsme v sobotu 21. srpna v poledne dorazili k zámeckému areálu v Dřevohosticích, kde se Dřevohostické folkáč pravidelně koná a kde jsme měli odpoledne na pódiu zanechat kus sebe sama. Mužská část naší kapely byla na místě už od pátečního večera. Pádila k nám přes zatravněnou plochu areálu a hned hlásila, že pan kastelán je nesmírně hodný, že jim byl zapůjčen stan, aby nemuseli spát pod širákem, a že jsou k dispozici toalety a umývárny, které čistotou a kvalitou předčí ty zahraniční.

Zámecký areál se pomalu probíral k životu. Stánkaři vykládali zboží. Areálem zavoněly bramboráky a další pochutiny, začínali se scházet diváci. Šestý ročník Dřevohostického folkáče vypukl přesně ve 14:00 hod. Čestná role nesoutěžního předjezdce byla letos svěřena skupině **Blues Band Ondřeje Hanouska**, nadějně studentské kaple z Lipníka nad Bečvou. Jako první se o přízeň diváků v diváckém hlasování

ucházela **Taverna**, čistě pánská bluegrassová formace z Prostějova, která s viditelnou radostí z muziky hraje převzaté skladby s vlastními texty. Poté nastoupila na pódium skupina **Kámen úrazu**, dílem z Prahy, dílem z Benátek nad Jizerou. Obvykle šestičlenné uskupení bylo tentokrát ochuzeno o baskytaristu, který byl několik dní před festivalem hospitalizován a namísto výborného čepovaného piva na Dřevohostickém folkáči dával přednost infúzím. Kámen úrazu dal k lepšímu autorské melodické písně se zpěvnými texty z pera své zakladatelky Daniely Sedláčkové. Ostravská skupina **I.C.Q.**, která Kámen úrazu vystřídala, přivezla z Ostravsko-Frydlantska písničky svého kapelníka Martina Kofe Neumanna. Tříčlenná kapela dosáhla za bezmála čtyři roky své existence řady úspěchů – mimo jiné získala diváckého Krtka na festivalu Zahrada v Náměšti na Hané. V Dřevohosticích vystoupila se svým obvyklým drivem a vtipem a získala u diváků zasloužený ohlas. Následující pražská kapela **Toast Singers** provedla obrat minimálně o 180 stupňů a překvapila diváky vokálním popem a jazzem. Šestice zpěváků, z nichž dva jsou současně členy skupiny Kámen úrazu, zazpívala písně od skupin The Real Group, Swingle Singers, Close Harmony Friends a Queen v šestihlasé vlastní úpravě, kterými diváky pěkně rozehrála. Závěr divácké soutěže patřil olomoucké skupině **Bujabéza**. Tato mladistvá a přesto muzikantsky vyzrálá skupina se na hudební scéně pohybuje teprve dva roky, ale za tu dobu toho stihla opravdu hodně. Písně ze sborníku Františka Sušila tíhnou v jejich podání k world music, balkánské melodice či šansonu. A byla to právě Bujabéza, která svou dynamičností a zábavným proje-

**Tomáš Kočko
& orchestr**

Heřmánek

Bujabéza

Žamboši

Kámen úrazu

vem vyhrála u diváků na plné čáře a vysloužila si tak účast na příštím ročníku Dřevohostického folkláče.

Po soutěžní části přišlo všemi diváky dlouho očekávané vystoupení vsetínské trojice **Žamboši**, která na Dřevohostickém folkláči vystoupila jako soutěžící v roce 2006 a nyní se vrátila jako hvězdný host. Již podvakrát totiž získala trofej nejvyšší – sošku Anděla od Akademie populární hudby za CD v kategorii Folk a country. Jan Žamboch, Stáňa Žambochová a jejich nekonvenční bubeník a speaker Jura Nedavaška uvedli všechny diváky do varu. Energizující písně Jana Žambocha s výbornými melodiemi, hlubokými texty v kombinaci s vnímavou harmonikou, mistrovskou kytarou a citlivou a přitom energickou rytmikou nenechaly v klidu jediného diváka. Na rozpálenou atmosféru pak úspěšně navázal hlavní host večera – **Tomáš Kočko & orchestr**. Charismatický moravský World muzikant, který se v muzikantském světě zapsal zhudebněním poezie Ladislava Nezdařila – básníka, píšciho v dialektu beskydských horalů, beskydského barda, jenž své dílo zasvětil rodným horám, jejich obyvatelům, zvykům a slavným hrdinům tohoto kraje. Bylo to dokonalý energický závěr večerní části Dřevohostického folkláče.

Noční zábavu obstarala stejně jako v minulém roce dolanská kapela **Heřmánek**. Country bál, který se protáhl do hluboké noci, přilákal spoustu tanečníků. Tanečnímu rej a juchání odolala jen skupina muzikantů z několika hudebních skupin, která „rozbila tábor“ na nádvoří a zahájila skvělý noční jam session. Během chvilky bylo i na nádvoří plno. A tak si na své přišel úplně každý. Jak ten, kdo chtěl tančit, tak ten, kdo chtěl hrát či zpívat.

Druhý den v osm hodin ráno bylo v areálu naprosté ticho. Svěží čerstvý vzduch, nad hlavou slunce a vůkol nádherný klid a mír. Prošla jsem zámeckým parkem, kde bylo slyšet jen cvrlikání ptáků na stromech. Nikde ani živá duše, jen oddechování přespávajících účinkujících i diváků ve stanech rozestavěných po trávníku. Na chvíli jsem se posadila na lavičku a rozhlédla se kolem sebe. Nebytí opuštěných stánků, lavic pro diváky, pódia a stanů na trávníku, nikdo by nepoznal, že tu nějaký festival byl. Všude byl pořádek a dokonale uklizeno. Jakoby v noci areálem prošla armáda skřítků z uklízací čty. Anebo že by skvělý pan kastelán?

Sedla jsem do auta a vydala se na čtyřhodinovou cestu domů. Celou cestu jsem si zpívala a v duši mi dozníval pocit krásné atmosféry dřevohostického festivalu. Díky všem pořadatelům, díky zvukařům a vůbec všem, kteří se na festivalu podíleli.

A velké díky za pozvání na jeden z nejhezčích letních festivalů.

Za skupinu Kámen úrazu Daniela Sedláčková

Fčelka míří do světa

Titulek tohoto článku je poněkud nadnesený, ale i částečně pravdivý, protože jsme o víkendu 28. a 29. srpna vyrazili za našimi přáteli do polské gminy Turawa. Ptáte se, proč?

Na červencovém setkání dechových hudeb vyhrávala i dechovka z této oblasti a zástupci obou obcí se dohodli, že na oplátku zamíří do Polska na dožínkové slavnosti nějaké hudební těleso od nás. A tak se zrodila myšlenka vyslat na tuto jejich nejvýznamnější akci roku náš pánský pěvecký soubor. Nu, a tady jsou už postřehy a zážitky jednotlivých členů.

Kamil: „Mě se na nic neptejte, bohužel jsem byl v tu dobu na dovolené v Řecku.“

Jirka: „Považuji se tak trochu za hrdinu, protože jsem „odřídil“ obě cesty bez problémů.“

Fanda: „Ty jejich koláče byly skvělé i na druhý den.“

Karel: „Mně se velice líbil moderátor celé akce, měl švih a vyřídilku.“

Franta: „Ta jejich pohostinnost mě doslova ohromila, spaní v penzionu Jana perfektní.“

Adam: „Nádherná byla cesta na traktorové vlečce v průvodu alegorických vozů. A lidé, jak nám všichni mávali, když jsme na voze zpívali za doprovodu mé harmoniky!“

Pavel: „Nejkouzelnější byla prasečí rodina vyrobená z kotoučů slámy. A u každého domu vycpané figurky i se vzorky úrody.“

Fčelka před vystoupením...

...a v plném nasazení

Bob: „Na mne udělala největší dojem jejich zbožnost, kostel při nedělní mši byl narvaný k prasknutí.“

Petr: „Sobotní i nedělní slavnosti se odehrávaly v obrovské hale o rozměrech snad 50 x 20 m a všechno bylo perfektně připraveno. Je vidět, jak moc si Poláci vážící lidské práce a jejich výsledků.“

Standa: „Já bych to jen doplnil, že na sobotu jsme si připravili lidové písničky z celé Moravy a jako přídavek písničku Ivana Mládka Jožin z bažin, která tam ještě před pár měsíci byla velkým hitem. No, a v neděli to byla směs písní opěvujících ženská jména. Vůbec nejsilnějším zážitkem pro všechny byla naše „třešnička na dortu“ – polská lidová píseň Goral, kterou s námi zpívali téměř všichni z tisícíhlavého obcenstva. Prostě paráda!“

A mně už zbývá jen dodat, že jsme se z tohoto velmi náročného, ale krásného a vydařeného turné vrátili všichni zdraví, spokojení a někteří z našeho středu se nechali slyšet, že příště vyrazíme za vídeňskými kraji do Rakous.

Jaroslav Dopita

Senioři vyrazili na výlet po jižní Moravě

Časně ráno 5. října se autem vydalo osm seniorů a řidič na výlet do oblasti Uherkého Hradiště a Strážnice. První zastavení na jejich cestě patřilo malebnému městečku Vlčnov. Tentokrát nepatřilo tradiční Jízdě králů, ale prohlídce muzea pálenic. Muzeum umístěné v rekonstruované stodole nabízelo výstavu soukromých pálenic vyrobených po domácku z různých materiálů a potřeb používaných v hospodářství. Prohlídka vystavovaných exponátů byla uvedena promítnutím videa o vzniku muzea.

Další zastávkou byla obec Tvarožná Lhota poblíž Strážnice, známé centrum moravskoslováckého folklóru. V Tvarožné Lhotě se nachází velmi zajímavé muzeum OSKO-RUŠE. Zřizovatelé tohoto muzea si vytkli cíl zachránit stromy oskoroší pro další generace. Vysázeli v oblasti Tvarožné Lhoty přes tisíc stromů. Oskoroše jsou mohutné stromy, které pěstitelům poskytují veliké množství červených hruškovitých plodů a ty se zpracovávají na kompoty, marmelády, ale i na velmi dobrou pálenku, kterou jsme měli možnost ochutnat.

J. Tomaník, J. Perutka, A. Skříček a M. Garzina před vinným sklípkem

Nad obcí Tvarožnou Lhotou je postavena krásná rozhledna. Většina z nás ji zdolala. Nelitovali jsme vynaložené námahy. Výhled z ochozu rozhledny do okolí byl nádherný.

V Blatničce jsme navštívili působivou výrobu lidových moravskoslováckých krojů a muzeum tradičních výrob a exponátů výšivek, krojů a zpracování tradiční suroviny lnu a konopí. V této zajímavé dílně šijí nejen kroje, ale provádějí opravy a praní krojů. Zájemce o zakoupení krojů, výšivek a doplňků ke krojům mají nejen u nás, ale i v zahraničí. V Blatnici jsme se podivili nad množstvím vystavených různých šicích strojů, které poskytli muzeu občané. Muzeum opatruje tradiční výrobky z této oblasti.

Samozřejmě, že na závěr výletu nechyběla návštěva soukromého vinného sklípku.

Miloslav Garzina, Klub seniorů Dřevohosticka

Vydařený podzimní zájezd za památkami regionu

V neděli 19. září 2010 uspořádala Vlastivědná společnost Žerotín ve spolupráci s vedením městyse Dřevohostice pro občany našeho městečka autobusový zájezd za památkami a pamětihodnostmi, které se nacházejí v našem blízkém okolí.

Jako první nás přivítal rtuťový průvodce holešovského zámku Jaroslav Radeckí. Odvozuje svůj původ od rodu slavného rakouského maršála Radeckého, který vedl jenom samé vítězné bitvy a byl ještě ve svých téměř devadesáti letech náčelníkem

Výletníci v Černé kapli kostela Nanebevzetí Panny Marie v Holešově

generálního štábu rakouské armády. Jeho jméno-
vec svým temperamen-
tem dosahuje podobných
kvalit, protože nás zajíma-
vým a obsáhlým výkladem
seznámil s historií hole-
šovského zámku i s nově
opravenými sály. Mezi
nimi vynikal nádherný
koncertní a divadelní sál,
kde se konají plesy
a významná koncertní
vystoupení. Na závěr pro-
hlídky zámku si starší
účastníci prohlédli výstavu
obrazů secesního malíře
Alfonse Muchy. Část
výpravy pan kastelán
Radeckí pozval na pro-
hlídku zámeckého sklepe-
ní, kde jsou rozsáhlé nově
opravené klubové prosto-
ry a další společenské
místnosti. Podle sdělení
pana kastelána i v násle-
dujících letech bude pro-
bíhat generální rekon-
strukce holešovského
zámku ve velkém stylu.

S menším zpožděním
se účastníci zájezdu pře-

sunuli do kostela Nanebevzetí Panny Marie na holešovském náměstí. Zde nás přiví-
tala průvodkyně Mgr. Hana Dobešová, která zasvěceně hovořila o sochařské i obra-
zové výzdobě tohoto překrásně vyzdobeného kostela i sousedící Černé kaple, kte-
rou nechal vyzdobit kolem r. 1748 významným umělcem – sochařem Bohumírem Frits-
chem hrabě František Antonín z Rottalu k uctění památky své zemřelé uměnilov-
né manželky Marie Cecílie. Na závěr prohlídky průvodkyně vyzvedla důležitost osob-
nosti sv. Jana Sarkandra, jehož relikviář má v tomto kostele čestné místo, protože
světec v Holešově před svou mučednickou smrtí působil.

Po krátké přestávce na kávu jsme navštívili další holešovský skvost - starobylou
Šachovu synagogu z roku 1560, která je druhou nejstarší zachovalou synagogou pol-
ského typu ve střední Evropě. Průvodce Prokop Seifert seznámil účastníky s význam-
nými památkami, zvláštnostmi židovské víry i s osobnostmi, kterými se v minulosti
holešovská židovská komunita proslavila v celém světě. K nim patřil holešovský mys-
litel rabin Šabtaj ben Meir Kohen, zvaný Šach.

Následovala komplikovaná cesta do Zlína, kde nás zaujala výstava o dobrodružných cestách našich skvělých novodobých cestovatelů Jiřího Hanzelky a Miroslava Zikmunda. Znělka jejich rozhlasových reportáží z cest i záběry z jejich filmů nám mnohým připomněly naše dětství a mládí, kdy jsme jejich reportáže sledovali a našim cestovatelům drželi palce.

Po příjezdu do hanáckého skanzenu v Rymicích nás přivítala šarmantní průvodkyně Renata Žeravová, která nás provedla vesnickými domky krytými došky a poučila nás o zvlátnostech hospodaření na vesnici před více než dvěma sty lety. Nejvíce nás zaujal dřevěný větrný mlýn, který byl zcela funkční, i když v provozu není. Rymická tvrz, kterou vystavěl vlastník panství císařský generalissimus Albrecht z Valdštejna, byla naším posledním zastavením. Výstavka zemědělského nářadí, krojů i velmi zajímavá expozice fotografií a kreseb větrných mlýnů u nás i v zahraničí byla velmi vkusně uspořádána a byla velmi poučná.

Závěrem lze konstatovat, že účastníci zájezdu byli opět velmi spokojeni a počasí nám také vcelku vyšlo. Z průvodců nejvíce zaujal svým vtipným a obsáhlým výkladem Jaroslav Radeckí, který nám nejen ukázal to nejzajímavější z holešovského zámku, ale i výtečně nás naladil na celou další cestu.

Mgr. Zdeněk Smiřický, Vlastivědná společnost Žerotín Dřevohostice

Pouť na svatý Hostýn

Dřevohostičtí farníci i letos již tradičně putovali na sv. Hostýn první sobotu v září. Naše pouť je spojena s poutí „muklovskou“. Mši svatou sloužil v zaplněném chrámu na sv. Hostýně pražský arcibiskup Dominik Duka společně s řadou dalších kněží.

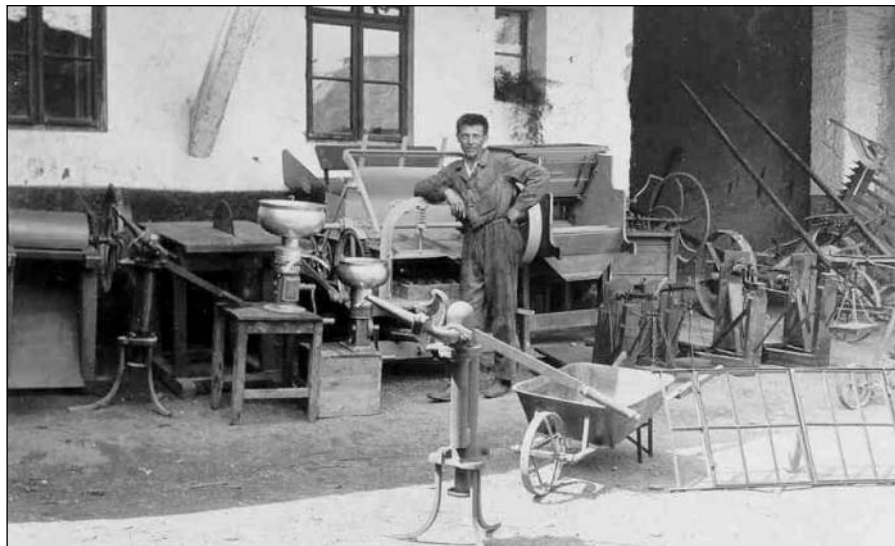

Fotografie z muzejních sbírek

Mlýn na okraji Dřevohostic dostal v roce 1771 číslo popisné 38. V roce 1936 dům koupil a založil zde zámečnickou dílnu Vladimír Dostál (1901–1947). Využíval mlýnskou vodní turbínu k výrobě elektrického proudu pro potřebu dílny i osvětlení.

Po Kovodružstvu je zde opět firma DSD Dostál. Manželka pana Dostála byla paní Sobková z Dolních Nětčic, proto to S ve firemním označení.

Mgr. Jiří Jakubál, správce sbírek

Vladimír Dostál před dílnou

Dům č. 38 na fotografii z roku 1929

65. výročí osvobození – položili život za naši svobodu

Ondřej Saida (27. 7. 1918–26. 3. 1945)

Na pomníku padlých z 1. světové války v parku na dřevohostickém náměstí je umístěna bronzová pamětní deska se jmény těch našich občanů, kteří v boji za svobodu v období druhé světové války obětovali to nejcennější - své životy. Mezi těmito jmény najdeme i jméno Ondřej Saida.

Ondřej Saida se narodil 27. července 1918 v Dřevohosticích. Jeho otec Ondřej Saida působil v Dřevohosticích jako četnický strážmistr. Maminka Františka, rozená Srovnalíková, láskyplně pečovala o rodinu. V přízemním rodinném domku v ulici na Novosadech č. 161 žila rodinka ve skromných poměrech, ale malý Ondřej zde prožil krásné chvíle dětství.

V roce 1924 začal navštěvovat dřevohostickou obecnou školu naproti kostela. O prázdninách v roce 1927 se však rodina přestěhovala na rolnickou usedlost, kterou otec zdědil na předměstí Brna - v Brněnských Ivanovicích. Zde Ondřej dokončil obecnou školu a pokračoval ve studiích na I. československém reálném gymnáziu v Brně, Na Poříčí, kde dne 2. července 1938 maturoval.

Mladý Ondřej tíhnul celou svou bytostí k vojenskému povolání. Po maturitě se rozhodl, že se stane důstojníkem z povolání. Na své budoucí povolání se svědomitě připravoval. V roce 1936 vstoupil do dobrovolné branné organizace Národní gardy, kde prodělal základní vojenský výcvik a dosáhl hodnosti četaře. Mnoho času věnoval výchově a výcviku dorostu této organizace a obětavě pracoval v oblasti brannosti národa. V době ohrožení republiky byl povolán k vojenské službě mobilizované Národní gardy. Po demobilizaci byl vyznamenán čestným uznáním naší armády.

Dne 1. března 1939 nastoupil Ondřej Saida prezenční vojenskou službu u 37. pěšího pluku v Levoči a byl zařazen do školy pro důstojníky v záloze. Zde jej zastihly tragické události 15. března - okupace českých zemí a vyhlášení Slovenského štátu. Dne 22. března 1939 byl propuštěn z armády na trvalou dovolenou. Vrací se ze Slovenska domů ve staré vojenské uniformě, opásané „špagátem“, kterou na Slovensku na cestu domů vyfasoval. Ondřejovi se zcela zhroutily jeho vytoužené sny o službě vlasti v armádě.

Ihned po propuštění z vojenské služby navazuje Ondřej kontakty s našimi vlastenci, kteří se zapojili do odbojové činnosti. Stal se členem odbojové organizace brněnské sokolské župy. V jejím sídle se několikrát sešel s rotmistrem letectva Ryšánkem, kte-

Četař Ondřej Saida v roce 1938

rý vystupoval jako organizátor odboje na Brněnsku. Ondřej jím byl ustanoven do funkce důvěrníka odboje pro Brněnské Ivanovice. Důvěrníkem pro Tuřany (sousední předměstí Brna) se stal jeho kamarád Doležal. Jejich nadřízeným byl kapitán Mouka ze sousedního Komárova. Organizace připravovala tajné sklady zbraní a plány činnosti vlastenců v jednotlivých brněnských předměstích pro případ ozbrojeného povstání proti německým okupantům.

Když padly Ondřejovy plány stát se důstojníkem z povolání, začal dne 1. září 1939 studovat v abiturientském kursu při obchodní akademii v Brně, na Kotlářské ulici. Zde, přímo ve škole, byl dne 20. prosince 1939 zatčen gestapem a uvězněn v Sušilových kolejích v Brně.

Ondřej se při výsleších choval statečně a nikoho ze svých spolupracovníků nevyzradil. Přiznal jen to, co již gestapo vědělo od rotmistra Ryšánka, který zradil a byl později gestapem nasazen jako „volavka“. Ryšánek později gestapu udal mnoho vlastenců, byl však po zásluze potrestán. Po válce byl zatčen, odsouzen k smrti a popraven.

Výslechy Ondřeje Saidy byly neuvěřitelně kruté a rafinované. Jednou mu dokonce při dlouhém výslechu vyšetřující komisař podal pistoli, aby se sám zastřelil, když prý nechce mluvit pravdu.

Dne 6. února 1940 byl Ondřej převezen do Kounicových kolejí a 13. června 1940 jej přesunuli do věznice ve Vratislavi. Zde byl ve vyšetřovací vazbě držen většinou na samotce. Byl považován za zvláště nebezpečného příslušníka odporu, protože jeho rodině nebyla povolena ani jediná návštěva a ani balíčky na přilepšenou mu nebyly povoleny.

Ve dnech 1.–3. června 1940 byl Ondřej Saida převezen do věznice v Dietzu nedaleko Frankfurtu nad Mohanem. Zde čekal na soudní jednání. I zde byl vězněn na samotce a jen na některé práce jej převáděli přes dvůr věznice, kde pracovalo více vězňů.

Soudní přelíčení se „skupinou kapitána Mouky“ (Mouka, Saida, Doležal) se konalo u „lidového soudu“ ve Frankfurtu nad Mohanem. Proto byla celá skupina převezena do tamější věznice.

Dne 29. října 1942 vynesl „lidový soud“ nad obžalovanými rozsudek. Za přípravu velezrady – trest smrti. Ondřej vyslechl i tento nejtěžší trest klidně. Posilovala ho víra v Boha a do poslední chvíle věřil, že se vrátí domů, k rodině, ke svým milovaným rodičům.

Dne 2. listopadu 1942 píše svým rodičům dopis na rozloučenou, v němž sděluje, že byl odsouzen k nejvyššímu trestu. Loučí se s nimi mimo jiné těmito slovy:

„Dne 29. října 1942 jsem byl odsouzen pro přípravu velezrady k smrti. Aspoň v tom vyslyšel Bůh moje motlitby, že mi dopřál vyslechnout rozsudek s naprostým klidem, bez nejmenšího vzrušení. Víím, jaký zármutek Vám svým odchodem na věčnost způsobím, ale netruchlete nade mnou. Vždyť jdu k milým staříčkům, ke strýčkovi Leopoldovi a spolu s nimi se budu za Vás modlit před trůnem Božím. Netruchlete, že odcházím tak mlád...“

A o několik řádků níž pokračuje:

„Děkuji Vám ze velikou lásku a péči, kterou jste mi věnovali. Děkuji Vám za vše, co jste pro mne vykonali, ale nade vše jsem Vám, nejdražší rodiče, vděčen, že jste mne vychovali v pevné víře v Boha, neboť ten mi dává v těžkých dobách klid, útěchu a sílu.

Prosím Vás, abyste mi odpustili, že jsem Vaši dobrotu a lásku splácel nevďěkem a způsobil vám tolik starostí a bolestí a abyste na mne nevzpomínali ve zlému.

Prosím také všechny příbuzné a známé, aby mi odpustili, čím jsem jim kdy ublížil a děkuji jim za vše, co dobrého pro mne vykonali ...“ (konec citátu).

Jakou duševní trýzeň musel asi Ondřej vytrpět, když čekal odsouzený k trestu smrti v cele. Výnosem vrchního říšského zastupitelství při „lidovém soudu“ v Berlíně byl dne 23. března 1943 obžalován cestou milosti změněn trest smrti na trest 10 let káznice.

Ve dnech 21.–27. dubna 1943 byl Ondřej převezen do káznice v Kassheimu über Donauwert v Bavorsku. V káznici měl mnohdy ruce od těžké práce rozedřené do krve, ale na každou práci si brzy zvykl. Byl velmi rád, když se dostal někdy k práci na vězeňském dvoře. Mohl se zde nadechnout svěžího vzduchu. Zakusil však mnoho zimy. Teplé prádlo, které mu rodiče poslali, nikdy neobdržel. Musel je odevzdat pro německé vojáky, kteří bojovali za mrazivé zimy v bitvě u Stalingradu. Několikrát vážně onemocněl a ležel ve vězeňském lazaretu. Choval se vždy velmi statečně, nikdy si nestěžoval a zajímal se o život ve vlasti.

V létě 1944 pracoval jako Mettalarbeiter v továrně mimo Kassheim. Vězni zde bydleli v dřevěných barácích. Ale už v září 1944 byl Ondřej převezen zpět do Kassheimu do lazaretu. Měl velké horečky a úporně kašlal. Dne 4. října 1944 jej umístili na oddělení pro tuberkulózní vězně. Tuberkulóza se u něj zřejmě objevila již čtyři lety v Dietzu, ale tehdy mu bylo sděleno, že vyšetření plic je negativní.

Choroba se rychle zhoršovala. Proto mohl Ondřej domů poslat mimořádný dopis. Prosil v něm, aby jeho tatínek podal žádost o přerušení výkonu trestu a propuštění do domácího léčení. Tato žádost však byla striktně zamítnuta.

Dne 26. března 1945 po poledni Ondřej Saida zemřel. Bylo to několik dnů před osvobozením věznice americkou armádou. Byl pochován za zdí kassheimského hřbitova dne 28. března 1945. Jeho prostý hrob byl označen jednoduchým dřevěným křížem s tabulkou:

CSR
Andreas Saida
27. 3. 1918
Drevohostitz
26. 3. 1945

Hrob Ondřeje Saida v Kassheimu (Němec-ko) v roce 1945

Podle svědectví některých spoluvězňů, kteří se po válce vrátili z nacistických vězeň a káznic, byl Ondřej statečný. Nesl svůj osud odhodlaně. Byl do posledního okamžiku svého života čestným a dobrým vlastencem.

Po osvobození byl Ondřej Saida za aktivní účast v odboji vyznamenán „in memoriam“ Československým válečným křížem 1939. Dekret o vyznamenání podepsal

13. dubna 1946 tehdejší ministr národní obrany Ludvík Svoboda. Dne 9. května 1951 mu byl udělen Pamětní odznak druhého národního odboje.

Ondřej Saida patří k těm našim rodákům, na které bychom nikdy neměli zapomenout.

*Mgr. Zdeněk Smiřický, předseda MO ČSBS Dřevohostice
a Vlastivědné společnosti Žerotín Dřevohostice*

Poznámka:

Za velkou pomoc při pátrání po osudech Ondřeje Saidy děkuji dřevohostické rodačce a pamětnici paní Marii Baďurové, Novosady č.161 a již zesnulému panu prof. Antonínu Saidovi.

Co je nového u našich hasičů

Hasičské muzeum Dřevohostice

Narůstající počty návštěvníků dřevohostického zámku již mohly zaregistrovat zprovoznění další části expozice hasičského muzea. Po doplnění dalšími exponáty a zkvalitnění informací o vystavených exponátech proběhlo 25. 9. 2010 oficiální otevření 2. etapy. Za přítomnosti zejména vystavovatelů a partnerů projektu muzea proběhly oficiality a ukázky mladých hasičů z jejich činnosti. Návštěvníci měli možnost za výkladu našeho kastelána Jirky Kasperlika navštívit prostory zámku. Z úst zúčastněných plynuly pozitivní reakce na provozování expozice, čemuž také nasvědčovalo prodlu-

Pavel Mrtvý a Stanislav Skýpala otevírají další část hasičského muzea.

žování nájemních smluv na exponáty. V letošním roce navštívilo expozici asi 1000 návštěvníků a doufáme, že tento počet bude stále narůstat.

Jak si mohou naši spoluobčané všimnout, v polovině letošního roku byly instalovány reklamní tabule na příjezdových komunikacích do městečka, tyto mají upozornit na zajímavou historickou expozici našeho hasičského muzea. Zdrojem financování jsou dotace z fondu EU a příspěvky partnerů projektu, těmto touto cestou děkujeme.

Memoriál bratra Vašíčka

V sobotu 26. 6. 2010 ve večerních hodinách se po roce opět mimo hudebního doprovodu skupiny Rock Explose rozlehl hukot hasičských stříkaček zámeckou zahradou. Konal se další ročník memoriálu br. Vašíčka, zakladatele sboru v Dřevohosticích. Doufáme, že naše noční soutěž, jediná v okrese Přerov, získá další nadšená soutěžní družstva. Letošní účast 11 družstev mužů a 5 družstev žen byla hodnocena kladně. Asi naposled se konala soutěž v rámci mikroregionu Moštěnka. Zde naše družstva skončila takto: muži na 3. místě a ženy na 2. místě. Soutěž otevřenou ovládla družstva mužů z Opatovic časem 16,39 s. a žen z Radkovy Lhoty časem 23,23 s.

Mladí hasiči v roce 2010

Jak tomu již bývá tradicí, poslední prázdninový víkend startuje druhá část soutěžního seriálu mladých hasičů Středomoravský pohár mládeže. Letos soutěž o pohár starosty městyse proběhla z důvodu úprav zámecké zahrady za hasičskou zbrojnicí.

Mladí dřevohostičtí hasiči se sbírkou svých trofejí.

Účast byla hodnocena průměrně. Z domácích družstev se nejvíce dařilo starším žákům, kteří se startovním číslem jedna udrželi časem 12,86 s první místo. Družstvu mladších žáků se pokus nevydařil a skončili na konci bodovaných pozic.

Druhou sobotu v září proběhl v Tečovicích poslední závod Středomoravského poháru mládeže. Obě družstva se umístila na stupních vítězů a rozšířila pohárovou sbírku v hasičské zbrojnici. Po vyhlášení výsledků soutěže proběhlo vyhodnocení celého ročníku a naše družstva dopadla na výbornou. Mladší žáci po stíhacím boji nakonec s počtem 76 bodů skončili na třetím místě. Starší žáci po devíti vítězstvích a s počtem 163 bodů získali první místo.

Po čtyřleté odmlce se na konci září naše družstva zapojila také do hry Plamen, mimo družstva mladších a starších žáků máme také jednu zástupkyni kategorie dorostenky, tato se umístila na pěkném čtvrtém místě.

Za tyto úspěchy mladých hasičů je třeba poděkovat jejich nasazení ve volném čase, také jejich vedoucím za trpělivost. A také členům sboru, kteří pomáhali jak s přípravou techniky, tak s dopravou mladých hasičů na závody.

Pavel Mrtvý, SDH Dřevohostice

Do kroužku mladých hasičů hledáme kluky a holky, co se chtějí naučit něco nového a ještě u toho sportovat. Věk 6–11 let a 11–14 let.

Kontakty na nás najdete na www.sdhdrevohostice.estranky.cz.

OffroadSport Dřevohostice v roce 2010

Po jedné z nejuspěšnějších sezón v historii týmu – sezóně 2009, v níž se Miroslav Zapletal stal mistrem ČR, mistrem Maďarska a 1. vicemistrem Evropy v Cross Country Rallye, se tým opět vydal do Jižní Ameriky, kde absolvoval 31. ročník nejtěžší rallye světa DAKAR. V roce 2009 zde v Mitsubishi L200 Strakar předvedl Miroslav Zapletal s Tomášem Ouředníčkem neuvěřitelný výkon, když se umístili na 3. příčce v kategorii T1. (dieslu) a na 7. příčce v absolutním pořadí. Doprovodný MAN 4x4, který jim hlídal záda a dělal tzv. rychlou asistenci, byl dokonce jediný český kamion, který dojel do cíle a umístil se na 33. místě. Ovšem účast Zapletala a jeho týmu na DAKARu 2010 byla ovšem od začátku nejistá...

Rok 2010 nezačal pro Miroslava Zapletala optimálně. Stačil jen malý krůček k tomu, aby srdeční záležitost – DAKAR 2010 zůstala pro něj a jeho tým nesplněným přáním, jelikož se z finančních důvodů nemohl přihlásit na tuto rallye. Pořadatelé si však nechtěli nechat ujít přítomnost historicky nejlepší české automobilové posádky a sami si vyžádali její účast. Zapletal bez váhání přijal jejich neodolatelnou nabídku a spolu s navigátorem Tomášem Ouředníčkem a týmem OffroadSport odcestovali do oblasti Argentiny a Chile. Zapletal opět zvolil ex-tovární Mitsubishi L200 Strakar. Kvůli zmíněné finanční situaci si však nemohli dovolit ani rychlou asistenci na trati, což byla v poušti tak trochu ruská ruleta. Posádku doprovázelo pouze Volvo 6x6, se kterým se vídali pouze v bivaku. Volvo 6x6 obsluhovali mechanici Robert Randýsek, Petr Zábranský a Antonín Černý.

Díky skvělému výsledku z předcházejícího ročníku měla posádka Zapletal – Ouřed-

níček poctu startovat mezi prvními deseti nejlepšími jezdci. Bohužel tohle byla jedna z mála příjemných věcí, která je na DAKARu 2010 potkala.

Posádky odstartovaly do nejsledovanější dálkové rallye z Buenos Aires 1. ledna, aby se po dvojitém překonání pohoří Andy v nadmořské výšce více než 4000 m n. m. a po projetí nejsušší pouště na světě – Atacamy v Chile po bezmála 10 000 km a 17 dnech vrátily zpět do hlavního města Argentiny.

Bohužel posádka OffroadSportu takové štěstí neměla, aby se dostala zpět do Buenos Aires. Do 5. etapy si Zapletal s Ouředníčkem vedli skvěle, drželi se na 25. příčce, ale před sebou měli ještě 9 dlouhých etap. Naděje na dobrý výsledek zhasla v 6. etapě, kdy na 309. kilometru etapy z Antofagasty do Iquique posádka doslova vletěla do hluboké díry, která se skrývala za horizontem a nebyla nikde značena. Tento tupý náraz měl na svědomí zlomené obratle Miroslava Zapletala, tři prasklé obratle Tomáše Ouředníčka a Mitsubishi L200 zde nechalo celou přední nápravu.

Miroslav Zapletal byl převezen vrtulníkem na kliniku do Santiaga de Chile, kde jej museli okamžitě operovat. Po pár dnech se postavil za pomoci tamních sestřiček na nohy. Po týdnu byl transportován zpět do ČR. Tomáš Ouředníček odletěl po nehodě do ČR, kde mu byl naordinován speciální krunýř.

V současné době jsou již oba dva v pořádku, ovšem závodění je pro ně ještě na nějakou dobu tabu. Sice by se už rádi vrátili do závodního kolotoče, ale lékaři jim to prozatím nedoporučují. Neznamená to však, že když nejlepší česká offroadová posádka nezávodí, že tým OffroadSport zahálí, ba naopak.

Mirek Zapletal se nyní ujal spíše role trenéra a pozorovatele. Na otázky na své zdraví, co nyní dělá, když nezávodí a zda se zúčastní DAKARu 2011, odpověděl: „Cítím se báječně, vše funguje jak má, pro běžný život nemám žádná omezení. Strašně rád bych chtěl závodit, ale bohužel lékaři mi to ještě nedoporučují. Nyní mám mnohem méně času, než když jsem závodil. Pracujeme totiž na výrobě nového závodního speciálu H3 Evo, s kterým pojede náš nový člen a šéf Extreme Racing Teamu, Zdeněk Sládek spolu s týmem OffroadSport na DAKAR 2011. Má závodnická účast na nejtěžší rallye světa je zatím nejistá. Moc bych si přál závodit, ale čekají mě ještě různá

vyšetření, které odhalí, zda jsem připraven či ne. Pokud bych nezavodil, určitě bych jel podpořit do Jižní Ameriky svůj tým i Zdeňka Sládka.“

Dřevohostické závodní speciály se od března do současnosti zúčastnily již 8 závodů v Cross Country Rallye. Prvním takovým letošním závodem byla Italian Baja, která se konala na konci března a zúčastnil se jí i loni vytvořený Hummer H3Evo, který je zatím posledním produktem dřevohostických dílen. H3 Evo bylo vysláno i na Rally Albanii, kde postoupilo další řádné testování. Další 3 závody – II. Rabaköz Kupa, Prohun 500 a Hungarian Baja se konaly v Maďarsku, Baja Carpathia a Baja Poland byly pořádány v Polsku. V České republice se konal pouze jeden závod, a to v Příbrami. Speciály z dřevohostických dílen závodí i v kategorii maraton. Dvě auta typu Suzuki Jimny se letos zúčastnily dvou 6hodinových maratonů v Mohelnici a Přerově a jednoho 24hodinového v Dobřanech u Plzně.

V nejbližší době na tým OffroadSport čeká ještě závod v severní Africe - RMF Marocco Challenge 2010.

Tým OffroadSport netvoří pouze Miroslav Zapletal a Tomáš Ouředníček. Pod křídly týmu našel útočiště i dřevohostický Zdeněk Pořízek, který brázdí závodní tratě v BMW X5 společně se svým slovenským navigátorem Markem Sýkorou. Pod taktovkou Miroslava Zapletala odjeli své první ostré závodní kilometry i nováčci v oboru. V Mitsubishi Pajerech 3.2 DiD, která pochází z dřevohostických dílen, se prohání Josef Pelc s manželkou Alenou a Zdeněk Sládek s Pavlem Vaculíkem. Tým OffroadSport využívá i dlouholetých zkušeností Milý Janáčka, bývalého navigátora Miroslava Zapletala.

Největším a nejdůležitějším bodem konce letošní a začátku příští sezóny je opět DAKAR 2011. Toho by se měl zúčastnit nový člen týmu OffroadSport Zdeněk Sládek ve zbrusu novém závodním speciálu H3Evu, který se nyní konstruuje v dřevohostických dílnách. Účast Miroslava Zapletala je zatím hodně nejistá.

Za tým OffroadSport Jana Klezlová

Více informací, fotografií a videí naleznete na www.offroadsport.cz

Miroslav Zapletal

Sokolovna v novém

Když nebudeme počítat výměnu oken, která byla provedena v sokolovně před dvěma lety, pak poslední velkou rekonstrukci prodělala budova na začátku sedmdesátých let minulého století. To právě sokolské nadšení už tehdy vyvanulo, ale zato bylo nahrazeno buldočí vytrvalostí několika jedinců a ohromným úsilím brigádníků téměř z celé obce. Podařilo se rozšířit sál, zrekonstruovat jeviště a přistavět vestibul. Rozšíření objektu bylo téměř srovnatelné se stavbou první sokolovny. Doba se posunula, obdobné akce naštěstí už nejsou o počtu odpracovaných brigádnických hodin, ale spíše o umění vypracovat dobrý projekt a prosadit ho u státních fondů k realizaci. Nám to vyšlo se záměrem výměny celé původní dřevěné podlahy sálu. Dotace ve výši 780.000,- Kč byla schválena již v jarních měsících a administrace projektu a vyřízení úvěru u Volksbank Olomouc pak probíhalo zároveň s výběrovým řízením na dodavatele akce. Výsledek přeměření roviny sálu tak vystrašil jednu z oslovených firem, že raději náš zájem odmítla. Rozdíl mezi nejvyšším a nejnižším místem sálu byl totiž 15 centimetrů! Také nosné trámy podlahy, které byly v celé ploše odhaleny až po vytrhání původních parket, nevzbuzovaly žádné nadšení. Byly místy ztrouchnivělé, popraskané a jejich osová vzdálenost tak velká, že bylo rozhodnuto 80%

všech těchto trámů vyměnit, posadit je k sobě o polovinu blíže a tím celou podlahu sokolovny pořádně zpevnit. Přes drobné komplikace se nakonec podařilo přerovské firmě Podlahy a interiéry Březina koncem září položit parkety v dohodnuté ceně a kvalitě. Navíc byl vyměněn i dřevěný obklad pod jevištěm, obložení sloupů a zadní stěny až do výše žebřin. Ze sokolských peněz se doplatilo osmdesát tisíc a pak se teprve mohla vyhlásit brigáda. Byla taková úklidová, stěhovací, zkrátka malá. Třeba nám také povyroste.

Petr Dostál

AC HROT účastníkem Mistrovství ČR v malé kopané

Oddíl malé kopané AC HROT Dřevohostice v sezóně 2009/10, která byla již 18. sezónou v historii, opět úspěšně působil v 1. přerovské lize malé kopané. Obsadili jsme 4. místo s bilancí 14 výher, 2 remízy a 10 porážek, celkovým skórem 73:66. 2. nejlepším střelcem soutěže byl Michal Hradil s 26 brankami.

Odměnou za naše dlouhodobě dobré výsledky (1x vítězství, 2x 2. místo v 1. přerovské lize malé kopané) bylo pozvání na mistrovství ČR v malé kopané, které se uskutečnilo Brně ve dnech 3.–5. 7. 2010. Této akci předcházela kvalifikace, které se v České republice zúčastnilo přes 700 týmů.

Nahoře zleva: Roman Zmeškal, Michal Hradil, Martin Hradil, Stanislav Hradílek, Tomáš Doušek. Dole: Miroslav Brázda, Miroslav Juránek, František Kuba, Josef Machač.

Mistrovství bylo zahájeno slavnostním galavečerem, který se konal v brněnském Boby centru. Byla to velmi zdařilá akce, při které kromě losování skupin proběhla také volba miss Moravy.

I když jsme byli jedním z věkově nejstarších týmů, ve velmi silné konkurenci jsme se neztratili. Hráli zde např. mistři Evropy v malé kopané z Pardubic, reprezentace ČR v sálové kopané, nejlepší týmy z Prahy, Brna, Jihlavy, Hradce Králové atd.

V sobotu 3. 7. se odehrály zápasy základní skupiny. Zvítězili jsme v jednom utkání, 2x jsme remizovali (mj. s vicemistrem Prahy) a 2x prohráli. Zajistili jsme si postup do osmifinálové skupiny. V osmifinálové skupině, která se odehrála následující den, jsme prohráli s Pardubicemi, za které nastupovali reprezentanti ČR v sálové kopané, poté jsme 2x zvítězili s týmem Starobrnno Milovice a týmem Tripoli Brno, nejlepším brněnským týmem a jedním z největších favoritů celého turnaje. V závěrečném utkání jsme remizovali se Zábřehem na Moravě. Postoupili jsme do pondělního play-off.

Ve vyřazovacím zápase jsme nastoupili proti 2. nejlepšímu brněnskému týmu KARLSBERG C.F. Brno a po vyrovnaném utkání jsme podlehlí výsledkem 0:2. Obsadili jsme celkově 17. místo. I když byla velká šance na lepší umístění, byli jsme s našimi výsledky spokojeni.

Na mistrovství ČR městys Dřevohostice reprezentovali: František Kuba, Martin Hradil, Miroslav Brázda, Stanislav Hradílek, Tomáš Doušek, Josef Machač, Miroslav Juránek, Michal Hradil, Roman Zmeškal.

Tomáš Doušek

Lojza CUP 2010

Tenisté z Dřevohostic uspořádali v sobotu 28. srpna druhý ročník vzpomínkového turnaje na kamaráda a spoluzakladatele tenisového oddílu Aloise Pořízka.

Lojza byl nejen všestranným sportovcem, ale především výborným kamarádem, který nikdy nezklamal a vždy přinášel radost, ať už to bylo v kruhu rodinném, na pracovišti v jeho milované tiskárně i mezi námi, sportovními přáteli.

A teď už k samotnému tenisovému turnaji čtyřher. Zúčastnilo se ho celkem 17 deblových párů a ihned po zahájení, při kterém byli hráči seznámeni s hracím systémem, zaplnili všechny tři dvorce tenisového areálu v Dřevohosticích.

V základních skupinách se hrálo systémem každý s každým a do závěrečných kol pak postoupilo osm nejlepších párů. Vyřazovacím způsobem bylo určeno konečné pořadí.

Ve velmi pěkném finále, které se hrálo až v podvečer, se střetli mladí dřevohostičtí hráči proti zkušeným hráčům z Přerova. Jarda Kohout a Tonda Rygál porazili mladé dřevohostické hráče Jana Chytila a Lukáše Stoklásku 9:1 (finále se hrálo na 9 gamů) a i když výsledek ne úplně odpovídá průběhu vcelku vyrovnaného utkání, je dlužno dodat, že zejména koncovky gamů povětšinou patřily velmi zkušeným přerovským hráčům. Kohout s Rygálem jsou známí a velmi zkušení tenisoví matadoři, kteří byli zároveň nejstarším párem v soutěži, a vítězství si zasloužili.

Pak už přišlo na řadu závěrečné vyhodnocení. Specialistou na vyhodnocovací ceremoniál je už léta Eda Sohlich, proto nikdo neodcházel a všichni se těšili na jeho vtipné průpovídky k jednotlivým účastníkům, které vyvolávaly salvy smíchu přítomných, aniž by někoho urazily.

A jaké bylo pořadí těch nejlepších?

1. Jaroslav Kohout – Antonín Rygál
2. Jan Chytil – Lukáš Stoklásek
3. Tomáš Pořízek – Marek Pumpřla
4. Eduard Sohlich – Aleš Kuča

5. Ladislav Sigmund – Oldřich Šiška
6. Bohumil Ježdík – Vlastimil Pecháček
7. Ota Kubíček – Jaroslav Jančík
8. Martin Jakubál – Adam Sohlich

Na závěr je nutné poděkovat všem sponzorům, organizátorům a také Alence Pořízkové a celé její početné rodině. Výborně zajištěnou sportovní akci významnou měrou podpořili Zdeněk Pořízek, Eduard Sohlich a Jaroslav Jančík, předseda tenisového klubu.

Ladislav Sigmund

Tenisový tábor v Dřevohosticích

V posledních 5 letech pořádá Nemocnice Hranice, a.s. pod vedením MUDr. Eduarda Sohliche, MBA „Tenisový tábor“ pro děti jakékoliv věkové kategorie. Tradičně se schází celkem 16 tenisových hráčů ve věku od 6 do 22 let. Pod vedením zkušeného šéftrenéra Josefa Václavíka a pomocných trenérů Michala a Přemka Spáčilových proběhl 5denní tenisový tábor, který byl zaměřený na kondiční přípravu a výuku tenisu. Mini tenisté trénovali na zkráceném tenisovém kurtu a ostatní hráči trénovali na 3 antukových kurtech. Po celý týden hráči procvičovali své tenisové dovednosti, které v posledním táborovém dnu poměřili v závěrečném turnaji.

Tenis je jedním z nejoblíbenějších a nejrozšířenějších sportů u nás a proto se snažíme, aby se rekreační tenis u nás dále rozvíjel ku prospěchu všech, které baví. Jsme rádi, že pan Eduard Sohlich s trenérem Josefem Václavíkem podporují naši tenisovou mládež a opět jim vytvořili pěkné sportovní podmínky po celý tábor. Děti se naopak rok od roku zlepšují a je to již z jejich hry znát. Tábor byl ukončen vyhodnocením turnaje,

kde obdrželi všichni hráči pěkné ceny od sponzorů a opekli si výborný kabanos. Závěrem lze říci, že se tato sportovní akce opět vydařila a takto se umístili hráči v turnaji:

A) Skupina dorostu:

1. místo Chytil Tomáš
2. místo Jakubál Martin
3. místo Jakubál Karel
4. místo Vařecha Ondřej

B) Skupina baby tenisu:

1. místo Daňková Tereza
2. místo Trhlík Jakub
3. místo Koňářík Martin,
Sigmund Jan, Dostál Filip

C) Skupina mini tenisu:

1. místo Pechová Tereza
2. místo Hejnová Aneta
3. místo Neděla Petr
4. místo Daněk Jožka
5. místo Lanč Ondřej

Jana Navrátilová

Čarodějnice šíří magii na Osoblažsku

21. září se naše čarodějnická letka nechala pozvat na noční stezku odvahy. Ta se konala v úžasném prostředí na hradě Fulštejně nedaleko Osoblahy. Naši tradiční dopravou na koštěti to bylo celkem daleko, tak jsme jeli moderněji autem.

Původně jsme se chtěli nepozorovaně vmísit mezi tamní lid a očihnout nějaké ty jejich figle a čáry. To se však nepodařilo. Neometené pavučiny, nevykrmená mládež s nejasnou budoucností a mizivou znalostí magie. To jsme museli na paloučku u lesa nedaleko perníkové chaloupky napravovat. Hradní pán nás s radostí začlenil mezi ostatní strašidla. Se všemi jsme si dobře rozuměli. Zodpovědně jsme čarovali až do půlnoci.

I na dřevohostický zámek pozveme některá strašidla, ať si taky užijete.

Za Dřevočarodějnice Jakubaba

Aerobik

S přicházejícím podzimem jsme opět zahájili činnost oddílu aerobiku. I když se musíme pochválit, že ani v prázdninovém čase jsme nezaháleli a pravidelně jsme vyjžděli tužit fyzickou na kolech.

V loňském roce jsme zahájili cvičení aerobiku s dětmi. O tento druh cvičení byl mezi dětmi velký zájem, proto byly děti rozděleny do dvou skupin podle věku. S oběma skupinami jsme udělali velký kus práce, zúčastnili jsme se několika vystoupení a soutěží. Mladší děti se naučily vnímat hudbu a vyzkoušely si jednoduché choreografie. Se staršími jsme se po počátečním seznámení s hudbou a základními kroky pustili i do složitějších choreografií, se kterými jsme vystupovali na různých vystoupeních a soutěžích. Naznaly jsme, že by bylo dobré u cvičení i dobře vypadat, proto jsme si nechali ušít jednotné dresy, v kterých jste nás už určitě viděli.

Práce s dětmi je sice krásná, ale značně náročná, proto jsme v letošním roce přistoupili k rozdělení dětí do tří skupin podle věku. Nejmenší školičku, kde se schází děti od 4 do 6 let, má na starost a pro radost Petra Němcová. Děti ve věku od 6 do 10 let učí tančit v tanečním studiu Karolína Zehnálková. Skupinku 10-16-ti letých vedu jako instruktor já, Věra Obkráčilová a věnujeme se klasickému aerobiku i jeho dalším tanečním formám. V říjnu se s nejstarší skupinkou jedeme soustředit na sportovní víkend, kde vypilujeme sestavy na vystoupení a potom vám, našim příznivcům, předvedeme naše Hot Latino!

I v hodinách aerobiku pro dospělé došlo od začátku letošního cvičebního roku k zásadním změnám. Tak jako všechno i aerobní cvičení prošlo určitým vývojem. Trendem dnešní doby jsou lekce aerobiku, které mají stále více taneční charakter a velice oblíbené Body & Mind a posilovací lekce. Výraz Body & Mind se používá pro lekce zaměřené na pomalé formy cvičení kompenzačního charakteru. Všechny tyto lekce obsahují v různém poměru části protahovací, posilovací a uvolňovací. Mezi BM lekce patří Pilates, různé druhy jógy, Body Balance, Port de Bras... a spoustu dalších.

I já jako instruktor nezahálím a stále se vzdělávám, aby cvičení pro vás bylo kvalitní a profesionální. Úspěšně jsem složila zkoušky a stala se certifikovaným instruktorem lekcí Body & Mind a budu velice ráda, budeme-li se setkávat na hodinách, kde můžeme společně vyzkoušet a seznámit se s různými druhy BM lekcí. Samozřejmě v sokolovně nenecháme zahálet ani naše oblíbené stepy. Cvičení je pestré a určitě si každý z vás najde to, co právě jemu vyhovuje.

Přijďte se odreagovat od každodenních starostí, protáhnout a posílit vaše tělo. Těším se na všechny známé i nové tváře.

Věra Obkráčilová

Rozvrh cvičebních hodin aerobiku, Body Mind lekcí a cvičení dětí v sokolovně Dřevohostice

Pondělí	16.00–17.00	Cvičení pro nejmenší (4–6 let)
Úterý	17.15–18.15 18.30–19.30	Aerobic junior (10–16 let) Body&Mind lekce, Step AE
Čtvrtek	18.30–19.30	Pilates
Pátek	16.00–17.00	Taneční studio (6–10 let)

Za devatero řemesly

V pondělí 5. července se autobus s malými i většími táborníky rozjel z dřevohostického náměstí vstříc novým dobrodružstvím na letním táboře naší pionýrské skupiny v Rajnochovicích. Tím jsme zahájili v pořadí už pětadvacátou táborovou sezónu, letos pod heslem Devatero řemesel. Během třinácti dní děti plnily úkoly této celotáborové hry, vžily se do rolí pošťáků, zlatokopů, zdravotníků a příslušníků dalších povolání. V nádherném počasí, které pamětníci zaznamenali snad naposledy v roce 1994, byl prostor i na spoustu her, soutěží, dospěláci učili táborníky uzlovat, znát Morseovu abecedu, šifry, živočichy a rostliny. Hodně napětí a radosti si všichni užili při míčových hrách, zejména fotbalu a přehazované. Celodenní výlet vzhledem k tropickým teplotám jsme směřovali do chladné vody koupaliště v Bystřici pod Hostýnem. Pod taktovkou a za doprovodu kytary hlavního vedoucího Jardy Dopity se táborníci rovněž naučili a s chutí u táboráku zpívali spoustu krásných písniček. Vítanou návštěvou, která nepřijela s prázdnou, byli pánové starosta a místostarosta našeho městečka (přivezli nám melouny, mňam!). Bezva zpestřením byli i dřevohostičtí bojovníci s ohněm, naši hasiči. Ti děti potěšili jednak perfektním požárním útokem, ale hlavně vodotryskem, který všechny skvěle osvěžil a poskytl prostor k blbnutí a dovádění. Dva z nich, Pavel s Radimem, se taky dvakrát osvědčili jako perfektní dýdžejové.

Docela nenápadně se přiblížil předposlední den pobytu, tradiční táborová pouť s odměnami pro každého, závěrečný slavnostní táborový oheň s písničkami a poslední zpívaný večerníček. A v sobotu balíme, uklízíme, poslední nástup s vyhodnocením nejlepších a nejpořádnějších táborníků, sejmutí obou vlajek, státní i táborové a přesouváme se zase zpět za svými rodiči a příbuznými. Jarda složil táborovou písničku, kterou jsme spo-

lu s táborovou hymnou na náměstí zazpívali, ještě třikrát A-HOJ!!! a rozchod.

V samém závěru bych chtěl vyjádřit svůj veliký dík všem, kteří se o úspěch letošního turnusu zasloužili – zdravuška Lenka, hospodářka Míša, kuchařky Maruška, Liba, Mirka, Jitka, vedoucí a instruktoři. Pro všechny to bylo v těch vedrech nesmírně náročné.

Obrovský kus práce ovšem odvedli naši kamarádi hasiči (Pavel, Radim, Martin, Peter, Tomáš, Lucka, Radana, Peťka – pokud jsem na někoho zapomněl, promiňte), bez jejichž pomoci si už stavbu i bouračku tábora nedovedeme představit. Takže ještě jednou: HOŠI (a dívky) DĚKUJEM! A za rok, kdy budem slavit již čtvrtstoletí naší základny, se těším se všemi táborovými nadšenci nashledanou.

Jaroslav Dopita, hlavní vedoucí LPT

6. Turzovka – 2010, **cíl: poutní místo Živčákova hora**

Skrz chladné ráno Dřevohostic prokukovalo přes větvičky stromů sluníčko, a tak to vypadalo na příjemný den pro devět odvážných cyklistů, kteří se rozhodli již po šesté uskutečnit memoriál Františka Zlámala - cestu na Turzovku s jasným cílem dojet k zázračným pramenům na Živčákově hoře.

Živčákova hora je součástí turzovské vrchoviny, 3 km východně od města, s nadmořskou výškou 788 m a prochází jí několik poutnických chodníků. Uprostřed smrkových lesů se zde v letech 1958–1995 objevovala zjevení Panny Marie s různými poselstvími, a tak z se z toho stalo známé mariánské poutní místo. Je zde vybudována kaple, ve které se slouží pravidelně v neděli a v některé svátky mše svaté. Nejdůležitější jsou zde tři vyvěrající prameny, považované za léčivé. Původním je Lurdské Panny Marie, další dva byly vykopány později, a to Pramen Božího srdce a pramen Srdce Panny Marie.

Plni síly a chuti, obohaceni vytrvalostí a pevnou vůlí jsme se my a naši sportovní přátelé a kolegové vydali na cestu v 7 hodin ráno z náměstí trasou Valašské Meziříčí–Rožnov pod Radhoštěm, kde byla první deštivá přestávka, a tak jsme se schová-

li, abychom nezmokli. Po odpočinku se pokračovalo po nových cyklostezkách přes Dolní, Prostřední a Horní Bečvu. Cestou až na Bumbálku nás doprovázelo drobné mrholení.

Před hraničním přechodem jsme se rozdělili na dvě skupiny. První skupina složená z Jitky a Pepy Horáků, Marcely a Lumíra Vařechů a Iva Pavliščáka pokračovala tradiční cestou Bumbálka–U Partyzána–Makov–Turzovka. Jízda byla zpestřena milým setkáním s krajanem – se synem pana Zlámala Karlem, jež měl obdobnou cestu jako kdysi jeho tatínek v průběhu jednoho dne (vyrážel okolo 4. hodiny ranní a v dobu setkání jsme se míjeli při jeho návratu), což je obdivuhodné. Druhá skupina utvořená z Jany Fuksové, Jarka Zlámala, Bedřicha Schwarze a Jirky Čury si chtěla aktivně prodloužit výlet okruhem Bílá přes pohoří až na Živčákovu horu, kde se s kapkami potu na čele opět setkala s první skupinou, jež šla z Turzovky na horu pěšky – těžko říct, která varianta byla náročnější.

Nahoře se sdělily společné strastiplné zážitky z cesty, načerpala energie z průzračného léčivého pramene, nechybělo společné foto a klábosení a s naplněnými veškerými láhvemi, které jsme u sebe měli i neměli, jsme se opět rozdělili a každá skupina vyrazila svou trasou zpátky až do Makova. V Makově jsme našli společné útočiště v podobě dřevěných chatiček s komfortním vybavením, včetně večeře a snídaně za atraktivní cenu deseti eur. Pan hostinský Kubinec pro nás připravil v 6 hodin vydatnou večeři – vynikající slovenský pikantní guláš s příměsí dančího masa, na kterém si, troufnu si říct, každý z nás opravdu smlsнул. S příjemnou únavou jsme se každý vydali do svého obydlí a šli jsme se připravovat na další den a cestu zpátky rovnou do postele. Celý výlet tradiční cesty, tedy pro pěší skupinu, měl 105 km, čistokrevní cyklisté měli za ten den v nohách našlapáno 130 km.

Ráno druhého dne nás vzbudil romantický východ slunce, takže to vypadalo opět na příjemný den včetně počasí. Po snídani jsme vyrazili zpátky do rodné krajiny dru-

hou stranou Beskyd. Partyzán–Velké Karlovice–Karolínka (zde se nachází známé sklárny, které jsme měli tu čest spatřit)–Hrozenkov–Hovězí, kde jsme si dali občerstvovací kratičkou zastávku. Vidina domoviny nás hnala kupředu nesmírnou rychlostí přes Vsetín–Ratiboř–Troják, pochopitelně jsme zde zdolávali opravdu těžký výšlap do kopce. Na vršku jsme si dali poslední přestávku před cílem. Počasí již bylo chladné, ačkoliv kalendářně trvalo stále léto, podzimní nádech na sebe stále více upozorňoval. Už před námi čekal „jen“ Tesák. Z Bystřice pod Hostýnem (kde nás chytla přeháňka) do vysněného cíle v dřevohostické hospůdce Na Špici byl dojezd již za krásného slunečného počasí ve tři hodiny odpoledne. Na místě nám bylo dopřáno bohaté občerstvení od pana Krutila a to výborným gulášem a spíšskou borovičkou zvanou koniferka a samozřejmě nepochybně i naším tradičním lahodným pivem, na které jsme se těšili. Od Marušky Zlámalové jsme ochutnali čerstvě napečené výtečné koláčky, sdělili své zážitky, podělili se o nové zkušenosti a spokojeně jsme se rozešli do svých domovů s krásnými vzpomínkami. Trasa domů byla jen 87 km, takže pohoda oproti předchozímu dni. Všichni jsme dojeli bez zranění a bez potřeby lékařské pomoci. Poděkování patří všem účastníkům za jejich odhodlanost, trpělivost, výdrž a vzorné chování. Zveme i vás, přátelé, na příští výjezd do Turzovky, který se bude konat již po sedmé. Máte se na co těšit.

A co by to byl za závěr bez perličky na konci. Již dnes máme tři důvody k návratu na Živčákovu horu – jednak zopakovat trasu jako memoriál Františka Zlámala k pramenům, jednak opět ochutnat dobrůtku, kterou pro nás jistě příští rok připraví pan Kubinec v Makově (a troufám si říct, že i pan Krutil si nenechá ujít veselou oslavu návratu) a samozřejmě musíme vrátit klíč od srubu, ve kterém jsme přespávali u slovenských sousedů, který jsme omylem zapomněli v kapse a ujeli jsme s ním domů. Sami jsme zvědaví, jaké překvapení na nás bude čekat příště. Těšíme se na vás u příštího výjezdu na shledanou.

Jitka a Pepa Horákoví

Aby se děti nenudily

Jak tráví naše děti volný čas? Jako každý rok i letos nabízí naše škola žákům celou řadu zájmových aktivit od jednotlivých akcí ve všední dny i o víkendu až po pravidelně organizované kroužky. V loňském školním roce se do práce v kroužcích zapojilo 237 dětí, tedy 125 %. Některé děti si aktivně vybraly kroužků víc a snažily se. Největší zájem projevíly již tradičně o kroužky uměleckého charakteru, o sportovní aktivity na 1. stupni a o vzdělávací kroužky pro žáky nejvyšších ročníků.

Veřejnost nadšeně ocenila Třpytky, děvčátka z kroužku mažoretek, i když vybavit malou princeznu není nejlevnější. Kromě pohybové průpravy a citu pro rytmus si dívky osvojí i smysl pro týmovou práci, naučí se přesnosti a disciplíně. Na letošním Dni s modrou stuhou jsme s uznáním hodnotili, jak se naše někdejší maličké Violky vypracovaly v elegantní a sebevědomé dámy, které získávají v mažoretkovém sportu cenná vítězství.

Ve výtvarných a keramických kroužcích, kterých musí být pro velký zájem dětí organizováno hned několik, realizují malí umělci své nápady, poznávají nové techni-

ky, zapojují se do soutěží nebo třeba jen tak plácají hliněnou kočičku pro babičku pod stromeček. To si ostatně mohou vyzkoušet při keramických dopoledních i ostatní děti z 1. stupně nebo starší děti při pobytu v žákovském klubu.

Proč jsou ti kluci tak ulítaní? Protože je pan učitel v kroužku Míčových her pěkně prohnal. Chlapci se vyběhali, při práci s míčem nabýli obratnosti a hlavně účelně vypustili tu spoustu energie, která je mládí dána. Naopak děti se zdravotním omezením mohou navštěvovat zdravotní tělesnou výchovu.

Někteří žáci se rozhodli prohloubit své jazykové znalosti, a tak docházejí do konverzačního anglického kroužku. Stálí i přispívající členové Žurnalistického kroužku vydali vloni tři čísla Dřeváku, časopisu moderního coolpubertáka, která můžete najít i na webových stránkách naší školy. Matematika, český jazyk, fyzika, chemie – ani těch nemají, jak by se zdálo, děti ve škole plné zuby. Mnozí žáci si chodí prohlubovat učivo těchto předmětů zajímavou formou i v době svého volna, kdy si lámou hlavu, dumají a experimentují nebo rozhánějí smrduté mraky vzniklé při nějakém náročném pokusu. Zájemci o rozvíjení svého hudebního nadání mohou navštěvovat Hudební školičku slečny Mirky Kynstlerové.

A co s těmi, kteří si chtějí jen zkusit, jak se učit, vyrábět nebo sportovat? Z loňských jednorázových akcí, které se setkaly s úspěchem, jmenujme například opékání vuřtů na školní zahradě, exkurze do Olomouce, Prahy, Zlína, Luhačovic a Vizovic, vycházku po stopách lovců mamutů, školní drakiáda, vyřezávání dýní, dvě soutěže Superstar, dopravní soutěž, Člověče, nezlob se, školní karneval, vodění medvěda školou, pletení košíků a pomlázek, Večerní lučební a silozpytné laborování, vlastivědné vycházky nebo soutěž v líčení a česání a soutěž ve znalostech městečka Dřevohostice a právních předpisů s názvem Paragrafík.

V letošním roce chceme rozšířit nabídku kroužků o práci s fotoaparátem, úpravu fotografií a počítačovou grafiku.

Naše děti se tedy v době svého volna opravdu nudit nemusí, stačí mít chuť a vytrvalost. Podporovaný zájem z dětství může přerůst v zájem celoživotního koníčka nebo dokonce ovlivnit výběr budoucího povolání.

Nataša Kučerová, Základní škola Dřevohostice

Provoz školní jídelny

K častým dotazům na provozní vztahy školní jídelny Základní školy Dřevohostice a výdejny Mateřské školy Dřevohostice: školní jídelna vydává stravu do varnic přesně podle počtu strávníků a normy, podle níž je stanovena kalkulace ceny, takže odpovídá za teplotu a váhu, což je každý den při předávání zaznamenáno a potvrzeno pracovníci jídelny i pracovníci výdejny. Ta pak odpovídá za vydávání stravy, za umývání nádobí a případnou likvidaci zbytků stravy v mateřské škole.

V současné době se snažíme zmodernizovat postup evidence odhlašování a vydávání obědů, nabídli jsme možnost placení stravného z účtu a zvažujeme zavedení čipů. To je ovšem ekonomicky náročné, a tak prozatím setrváváme ještě nějakou dobu u stravenek.

Naše školní jídelna nabízí zdravá a pestrá jídla i pro místní občany.

Nataša Kučerová

Jak se v tom lese hospodaří?

Jestliže se vám podaří občas na moment uniknout z každodenního shonu nebo jen na chvíli vykoučíte do přírody, potom samozřejmě váš zrak v prvním momentu bude kontrolovat, co je v krajině nové, co se změnilo na jejím obrysu, až spočine na lesních okrajích a horizontu. Tam každá proměna nebo nový zářez vám nabídne řadu otázek: „Jak se v tom lese vlastně hospodaří?“

Ze všech 18 témat, jimiž se zabývá hospodaření ve vašem lese se jen krátce zmíním o těžbě dřeva a zalesňování s ohlédnutím na poslední 4 roky.

Těžba dřeva v lesích je upravena zákonem o lesích č. 289 z roku 1995. Její maximální výše je stanovena lesním hospodářským plánem a činí 23 700 m³ na 10 let. Tato těžba se prováděcími plány dělí na jednotlivé roky a umísťuje se do hospodářských skupin a porostů podle jejich momentálního stavu. Podle účelu se těžba člení na výchovnou, její plnění je závazné a podléhá hlášení orgánům státní správy lesa, dále na nahodilou (zahrnuje souše, vývraty, zlomy, kůrovcové dříví), teprve zbývající objem může být naplněn těžbou mýtní úmyslnou – obnovní.

Účelem výchovných těžeb je docílení maximální přírůstavosti zejména v mladých porostech a vytváření kvalitní dřevní hmoty. V praxi to znamená provádění probírek v hustých porostech, úprava sponu mezi jedinci, odstraňování slabých, netvárných a nezdravých jedinců. Těchto těžeb bylo v předchozím období provedeno 2086 m³.

Těžba nahodilá zahrnuje těžbu vývratů, zlomů, souší, zejména kůrovcové dříví. Tomuto tématu je věnována zvýšená pozornost, především ochraně lesa proti hmyzím škůdcům. V předchozím období činila tato těžba 770 m³.

Obnovu lesa lze provádět jako umělou, tj. těžba a následná výsadba sadebním materiálem vypěstovaným ve školkách, nebo jako přirozenou obnovu, tj. těžba jednotlivých stromů nebo jejich skupin za účelem prosvětlení porostu jeho nasemeněním, zmlazením stávajícího náletu z matečných stromů. Přirozená obnova v našich podmínkách se osvědčila jen částečně, neboť na těchto plochách se převážně zmlazovaly dřeviny jako akát, bříza, osika, jívka. Dřeviny silně trpí okusem zvěří a na plochách se objevuje buřň jako ostružina, starček a jiné. Z toho důvodu přistupujeme častěji k obnově umělé nebo ke kombinaci přirozené a umělé obnovy. V současné době provádíme každoročně obnovné těžby s následnou výsadbou na ploše, která představuje necelé 1 % plochy lesa 2,2 ha. Umělá obnova nám umožňuje měnit druhovou skladbu porostu a tím zvyšovat jeho hospodářskou hodnotu. Objem obnovních těžeb za období posledních 4 let činí 2831 m³. Mýtní úmyslnou těžbu lze podle zákona provádět v porostech starších 80 let. Rozmístění obnovních ploch je prováděno s ohledem na stáří porostů, odbytelnost dřevní hmoty, zatěžování odvozních cest a další kritéria, stanovená zákonem, po odsouhlasení vlastníkem lesa.

Obnovu je třeba provádět včas a stále v průběhu hospodaření v lese. Předřezování přestárých stromů nebo porostů má za následek snižování kvality těžebního dříví. Stávající dřevinná skladba s velkým podílem břízy, osiky, akátu a habru nenaplnjuje hospodářskou efektivitu lesa. Po vrácení majetku obci Dřevohostice byla obnova lesa prováděna zcela v minimální míře, čímž se vytvořilo vakuum v podobě nedostatku porostů věku 10–15 let.

V celkovém součtu všech těžeb výchovných, nahodilých, obnovních za uplynulá 4 léta celková těžba představuje 5687 m³. Toto číslo vyjadřuje střizlivé plnění bez přetěžeb a naopak s naplňováním výchovy porostů, udržením zdravotního stavu lesa a i včasným průběžným prováděním obnovy lesních porostů.

Nedílnou součástí těchto těžeb je i samovýroba dřeva. Tato je prováděna v souladu s pravidly městyse občany městyse Dřevohostice a okolních obcí. Je organizována podle přihlášek od října do března. Začíná zpravidla vyklizováním těžebních odpadů a mýtních těžeb, aby byly plochy včas připraveny na zalesnění, potom bývají přidělovány výchovné zásahy ve slabších hmotách v prořezávkách a probírkách a nakonec to bývají zbytky po nahodilých těžbách. Podstatná část zájemců o samovýrobu se staví k této činnosti vysoce zodpovědně a jejich práce je značným přínosem pro les. Jen vyjimečně se setkáváme s opakem, kdy samovýrobce svým počínáním dokáže poškodit nejen vlastníka lesa, své spoluobčany, ale i své potomky. Je na každém z nás, jak budeme v příští sezoně ostražití, abychom se před takovými návštěvníky lesa chránili. Za poslední 4 roky bylo zpracováno samovýrobci celkem 1862 m³ dřeva, což svědčí o zájmu o tuto spolupráci.

Vlastní zalesňování vytěžených ploch je prováděno zpravidla v jarním (vyjimečně v podzimním) období ihned následně po provedených těžbách, takže nedochází k přesouvání holin do dalšího období.

Co se týká dřevin, hlavní dřevinou je dub, v uplynulém období jich bylo vysazeno 55480 ks, dále meliorační dřeviny – javor horský 12930 ks, lípa 3625 ks, jasan 750 ks, dále jehličnany – smrk 2650 ks, modřín 1320 ks, jedle 650 ks. Zastoupení dřevin je určeno vyhláškou č. 83 z r. 96, kvalita sazenic zákonem č. 149/2003 a vyhláškou č. 29/2004. Vysoká ujímavost sazenic (až 99 %) je zajištěna vysoce zodpovědným přístupem pracovníků firmy, která provádí vlastní výsadbu, i vysokou kvalitou sazenic. Prvním krokem ke vzniku nové kultury je dobře a kvalitně provedená výsadba. Druhým krokem, neméně důležitým, je ochrana výsadby proti buření, zvěři a hmyzím škůdcům, ale o tom třeba někdy přistě.

Dokladem výsledků hospodaření jsou nejen ekonomické parametry, ale také zápisy nejvyšších kontrolních orgánů MŽP z předchozích období.

Josef Kretek, lesní hospodář

Starosta chválí

- n Jaromíra Buchtu ml. za odevzdání nalezené peněženky
- n Pepu Horvátha z Domova Adam, který přivezl na radnici nalezené kolo
- n Miloše Svobodu za darování historického nábytku
- n Oldřicha Kubešu – Řeznictví v Dřevohosticích za sponzorský příspěvek k občerstvení na letošní Dřevohostický folklák

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Významné životní jubileum

si v měsících listopadu, prosinci 2010 a lednu 2011 připomenou tito naši spoluobčané:

86 let

Jaroslav Veselý

85 let

Bohumila Matyášová

83 let

Jarmila Chudějová

81 let

Bohumil Ondrušek
František Žouželka

80 let

Jiří Kuchař

75 let

Ludmila Seidlová
Naděžda Steigrová
Vlasta Zmeškalová
Růžena Paculová

70 let

Marie Krejčí
Ludmila Sehnálková
Jarmila Svobodová
Stanislava Janečková
Josef Hyánek
Václav Slezák
Jaroslav Stoklásek
Jaroslav Čech

60 let

Ján Melíšek
Eva Jantulová
Ladislav Sigmund
Milan Malantík
Teofil Prus
Pavel Hlavizňa

50 let

Jaroslava Václavková
Josef Zavadil
Milada Doležalová

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme pevné zdraví, osobní štěstí a životní optimismus.

Narozené děti

Miroslav Hubka
Andrea a Aneta Spáčilovy

Vojtěch Bartoška
Alexandr Čížek

Adéla Mikešková
Andrea Doležalová

Vážení rodiče, vítáme Vaše děťátko a přejeme mu i Vám mnoho zdraví a radostných chvil.

Uzavřená manželství

Martin Zdráhal a Jarmila Böjtiová
Martin Zicháček a Zdeňka Janečková
Jan Vlach a Zuzana Hradilová
Pavel Jantula a Lenka Kociánová

Jaroslav Novosad a Kateřina Žůrková
David Vítek a Martina Jančíková
Ladislav Vyhňák a Jana Výsmeková

Vážení novomanželé, na Vaší společné cestě životem Vám přejeme hodně štěstí, lásky a porozumění.

Z našich řad odešli

Františka Janečková
Bohumír Skopal

Eva Mikulášková
Jiřina Veselá
Jindřiška Srovnalíková

Alois Valla
Marie Pernikářová

Vážení pozůstalí, přijměte upřímnou soustrast nad ztrátou blízkého člověka.

Obecně závazná vyhláška

městysu Dřevohostice č. 3/2010

o zákazu požívání alkoholických nápojů na veřejném prostranství

Zastupitelstvo městysu Dřevohostice na svém 22. zasedání dne 30. 9. 2010, usnesením č. 6 rozhodlo vydat na základě ustanovení §10, písm. a) a ustanovení § 84, odst. 2, písm. h) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích ve znění pozdějších předpisů, tuto obecně závaznou vyhlášku:

Článek 1. Základní ustanovení

1. Cílem této vyhlášky, vydané k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, je vymezit veřejná prostranství na území městysu Dřevohostice, na kterých se zakazuje požívat alkoholické nápoje, a to z důvodu rizika nárůstu problémů a negativních společenských jevů, které mohou být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku a které mohou být způsobeny jednáním fyzických osob pod vlivem alkoholu.

Článek 2. Vymezení pojmů

1. Veřejným prostranstvím se pro účely této vyhlášky rozumí náměstí, ulice, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.

Článek 3. Zákaz požívání alkoholických nápojů na veřejném prostranství

1. Na území městysu Dřevohostice se zakazuje požívání alkoholických nápojů na těchto veřejných prostranstvích: Náměstí a autobusové nádraží, základní škola a mateřská škola

a okolí, kostel Sv. Havla a okolí, hřbitov a okolí, areál Domu služeb a areál zámku v době mimo konání kulturních akcí, vymezených v příloze č. 1, č. 2 a č. 3, které jsou nedílnou součástí této vyhlášky.

2. Na území městysu Dřevohostice se zakazuje požívání alkoholických nápojů v prostoru všech autobusových zastávek vybavených přístřeškem.

Článek 4. Zvláštní ustanovení

1. Zákaz požívání alkoholických nápojů na veřejných prostranstvích, vymezených v příloze č. 1, č. 2 a č. 3 vyhlášky se nevztahuje na zahrádky a předzahrádky restauračních zařízení, cukráren a obdobných provozoven, provozovaných v souladu se všemi právními předpisy.

2. Zákaz požívání alkoholických nápojů na veřejných prostranstvích vymezených v příloze č. 1, č. 2 a č. 3 vyhlášky se nevztahuje na dny 1. ledna a 31. prosince. I v tyto uvedené dny je však dále zákaz požívání alkoholu platný v areálu základní školy, mateřské školy, hřbitova a kostela.

3. Rada městysu Dřevohostice může udělit výjimku ze zákazu požívání alkoholických nápojů na veřejném prostranství, uvedeném v příloze č. 1, č. 2 a č. 3 vyhlášky, při konání kulturních, sportovních nebo jiných akcí na základě písemné žádosti pořadatele akce.

Článek 5. Závěrečná ustanovení

1. Porušení ustanovení této OZV bude řešit přestupková komise Magistrátu města Přerova.

2. Tato vyhláška nabývá účinnosti dne 1. 11. 2010.

Stanislav Skýpala
starosta městysu

Petr Dostál
místostarosta městysu

OZV 3/2010 včetně mapových příloh je uložena na Úřadě městysu Dřevohostice a zveřejněna na www.drevohostice.cz.

Den s Modrou stuhou

Sázení stromů aleje
kolem zámku